

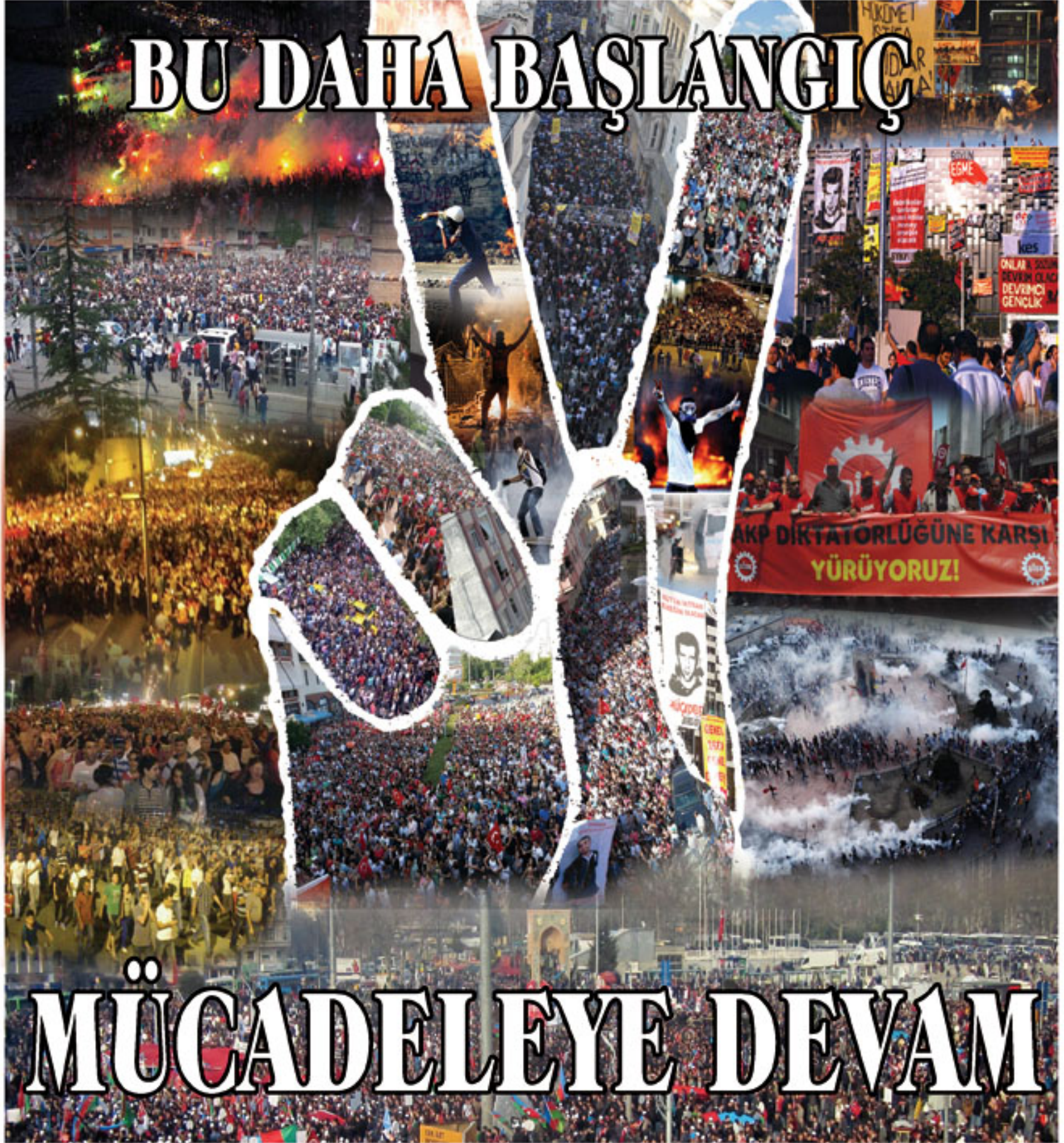
YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

BU DAHA BAŞLANGIÇ

MÜCADELEYE DEVAM

YAŞASIN 31 MAYIS

İŞÇİLER, GERÇEK DEVRİMCİ SAFLARDA BİRLEŞİN

Ajitasyon araçlarının kullanımında, taktikte, siyasi çizgide, devrimci marksizmle küçük burjuva sosyalizmi arasında büyük farklılıklar var. İkisi arasındaki içerik farklılığını göstermek, işçi sınıfı hareketinde ve genel olarak devrimci harekette etkin bir rol oynamak, önderlik görevini yerine getirmek, daha artan bir önem kazanmıştır.

Küçük burjuva sosyalizmi, dünyanın dönüştürülmesini nasıl anlıyor. Kendine sosyalist, komünist diyen herkes, dünyanın değiştirilmesi gerektiğini söyler; çünkü, hiç kimse dünyayı değiştirme hedefini önüne koymadan, kendi durumunu açıklayamaz. Buraya kadar bir sorun yok. Fakat uzlaşmacı küçük burjuva siyasetler, dünyayı değiştirme eylemsel görevini ve bu görevin savunulmasını soyut bir ifade haline getiriyorlar. Gerçekte, böylece, somut devrimci görevin üstünü atıyorlar. Dünyayı değiştirmek, proletaryanın iktidarı ele geçirmesi, toplumu dönüştürmesi, sınıfların kaldırılmasıdır. Böylesine somut, eylemsel görev, ancak devrimci mücadele temelinde yerine getirilebilir. İnsanların karşılıklı ilişkilerinin değiştirilmesi, köklü toplumsal devrimi gerektirir. Onlar ise, bunu, boş bir söz durumuna getiriyorlar. Bir taraftan dünyayı değiştirmenin öneminden söz ederken, diğer taraftan, bunun gerektirdiği eylemsel, devrimci yükümlülüklerden kaçıyorlar, ciddi bir sorumluluk üstlenmiyorlar. Ama, işçi sınıfının tarihi görevinin devrimci öneminden söz ederek, emekçi kitleleri yanlarına çekmeye çalışıyorlar.

Aynı anlayış, bu topraklarda sürüp giden mücadele üzerine değerlendirme yaparken de karşımıza çıkıyor. Bu çevrelerin devrimden, devrimin toplumu değiştirmedeki rolü ve öneminden söz ettikleri yazılar ciltleri doldurur. Görüşler yayımlarla kalmamış, sloganlara da yansımıştır. Bu kadarı bile, onların politik çizgilerine devrimci bir görüntü kazandırmaya yetiyor. Yalnızca bir görüntüdür, fakat bu durum, onların bir süre daha ayakta kalmalarını sağlıyor. Kendi aralarında, daha fazla devrimci görünmek konusunda hırslı, çekişmeli büyük bir yarış var.

Devrimin rolü ve önemi üzerine tüm laflarına karşın, sıra gerçek devrime, güncel devrime gelince, hemen, onun üzerinden atıyorlar. Devrim kendini sayısız olayla ortaya koyduğu az çok düşünen her insana apaçık görüldüğü halde, küçük-burjuva sosyalizmi, devrimin en somut olgularla kendisini göstermesine rağmen, onu, görmezlikten geliyorlar. Oysa gerçek işçi sınıfı devrimcilerinin yapma-

sı gereken, sadece devrim üzerine laflar etmek değil, asıl olarak onu gerçek yapmaktır. Devrim yönünde ciddi bir hazırlık yapmak ve oluşan koşulları, tüm gücünü kullanarak, devrime çevirmektir. İşçi sınıfı hareketinin elindeki tüm araçları, devrimi, devrimin utkusu için harekete geçirmek ve süreci hızlandırmak için kullanmaktır.

Devrimci görevler, iktidarı alma somut hedefine bağlı olarak, bütünlüklü olarak konmadığı sürece, taktik, stratejik hedefe bağlanmadığı sürece, pratik çalışmalar, dalgalı, tutarsız ve çelişkili olacaktır. Böylesine siyasi süreci ve gidişatı etkileyecek durumda değildir; tersine, her zaman, olayların gelişmesi tarafından etkilenir ve sürüklenirler. Ama olaydan olaya koşmak, onlara, sürece müdahale ediyorlarmış gibi gelir. Sermayenin sınıf egemenliğinin devrilmesi ortaya konmadığı ve bu işi yapacak devrim günün ana görevi olarak konmadıkça, eylemler, kapitalizmin etkilerine, sonuçlarına karşı olmakla sınırlı kalacaktır.

Dolayısıyla verilen mücadele hiçbir zaman sonuca götürülemez. Sonuç almak, burjuva sınıf egemenliğinin ötesine geçmek demektir. Sadece, burjuva saldırılara yanıt vermekle sınırlı olan bir mücadele, kapitalist toplum çerçevesini aşamaz.

Dolayısıyla, emekçiler iktidara gelmediği müddetçe, pratikte, ne kadar savaşım mevziisi ve politik, ekonomik kazanım elde edilirse elde edilsin, hiçbiri güvenceli değildir. Siyasi üstünlük kapitalistlerin elinde oldukça, büyük mücadelelerle kazandığımız her aracı ve olanağı yitirebiliriz. O halde, bir ayaklanmayla derhal iktidarı almak, işçi sınıfının ivedi görevi olmalıdır.

Bu satırlar yazıldığı sırada, Taksim Ayaklanması, Taksim’de zaferle sonuçlanmıştı. Olan, Taksim için, ama geniş kitlelerin katıldığı bir halk ayaklanmasıdır. İktidara, sömürü ve baskı toplumuna karşı yapılan bir başkaldırıdır. Ama bunu değerlendirmenin yeri burası değildir. Burada üzerinde durduğumuz, işçilerin, halk yığınlarının nasıl, uzun zamandır, hücumcu, saldırgan ve ayaklanmacı bir anlayışla hareket ettikleridir. Taksim için yapılan ayaklanma, söylediklerimizin en çarpıcı pratik kanıtı oldu. Leninist Parti, bu anlayışı bilinçli bir şekilde ortaya koyarken ve yıllarca bunda ısrarlı olurken, küçük burjuva siyasi hareketleri ise en son 1 Mayıs ajitasyonunda bilinçsizce ve yarım ağızlı ve eksik olarak gündemlerine aldılar ve ifade ettiler. 1 Haziran Taksim zafere, halk yığınlarının nasıl kazanacaklarını ortaya koymuştur. Küçük burjuva hareketlerinde, olayların arkasından nasıl sü-

rüklendiğini göstermiştir.

İşçilerin, halk kitlelerinin ayaklandığı, kendi yaşam koşullarında radikal değişiklik istediği koşullarda, küçük burjuva hareketler, onları, daha ne kadar iyileştirme-reformist talepleriyle oyalayabilir ve emekçileri kendi saflarında tutabilirler. Diğer bir gelişme, işçilerin ulaştığı bilinç düzeyidir. Bugünkü bilinç düzeyinden söz ederken, bundan anlaşılması gereken, gerek teorik bilgi birikimine sahip olmak, gerek politik mücadelenin deneyimlerinin bilgisini taşımak, dünya işçi hareketinin büyük savaşımının engin pratik bilgisini edinmiş olma, kısacası pratiğin okulundan geçmenin, devrim eğitimi almış olmanın ve enternasyonalist bir anlayışta olmanın ileri düzeyini anlıyoruz. Özcesi, bu gelişime dayanarak diyebiliriz ki, işçilerin gerçek devrimci saflarda birleşmeleri daha uzun süre engellenemez.

Bu gelişmeler karşısında uzlaşmacı sosyalist gruplar, kendi görüş, politika ve sloganlarını bir kenara bıraktılar, daha doğrusu pratik olaylar karşısında iflas edince, Leninist Partinin düşünce ve sloganlarına daha fazla sahip lenmeye, kendilerine maletmeye yöneldiler. Bu yolla, politik olarak bir süre daha ayakta kalmaya çalışacaklardır. Ancak, devrimci işçiler, siyasi manevrayla, içten devrimciliği ayırt edecek durumdadır.

İşçiler ileri sürülen fikirlerin içten olup olmadığını ve bu siyasi hareketlerin durumunu onların kendi hakkında söylediklerinden ayrı olarak denetleyebilir. Uluslararası işçi hareketinin pratiği ve kendi mücadelesinin pratiği, emekçilere, küçük-burjuva grup ve partilerin durumunu denetleme olanağı veriyor. Yapılması gereken, enternasyonal işçi hareketinin pratiğinin derslerini, sonuçlarını, güncel sınıf mücadelesiyle canlı bağını kurmaktır.

Taksim ayaklanması, genel halk ayaklanması, ya da halkların devrimci ayaklanması, yıllarca ortaya koyduğumuz görüşlerimizin, izlediğimiz devrimci siyasetin haklılığını doğrulamıştır. Leninistler sürecin ana yönünü ve işçilerle, halk kitlelerinin güncel görevini ve 1 Mayıs Taksim’in temel hedefini açıklarken ifade ettiği “isyan-ayaklanma-devrim” yaşam tarafından doğrulanmıştır. Olan şey büyük devrimci sıçramadır, devrimin önlenemeyen ilerlemesidir. Bundan sonra işçilerin, gerçek devrimci mevzilerde, proletaryanın devrimci sınıf partisinde birleşmesi daha da hızlanacaktır.

C.DAĞLI

KÜRT HALKINA ÇAĞRI

Uzun yıllar adil ve demokratik bir barış için savaştınız ve hala savaşıyorsunuz. Başlıca talebiniz, tam hak eşitliğine dayalı biçimde özgür bir yaşamdı.

Bu son derece demokratik talebiniz faşist devlet tarafından her zaman baskı ve zulümle karşılandı, her ayağa kalkışınız katliamlarla bastırıldı.

34 evladınızı yitirdiğiniz Roboski katliamı, tanık olduğunuz son katliamdı. Özgürlük hakkınız için büyük acılara katlandınız, binlerce evladınızı feda ettiniz.

Yiğit Kürt Halkı!

Bütün bu kötülüklerin kaynağı düzendir, devlettir ve burjuva hükümetlerdir. Tarihizin boyunca sizi "ezilen ulus" konumunda tutan, Kürdistan'ı ilhak eden işte bunlardır.

Türkiye emekçi sınıfları, devrimci güçleri, gençlik şimdi faşizme ve sömürü düzenine son vermek, kötülüklerin kaynağını ortadan kaldırmak için bir halk ayaklanması başlatmış, bunu bir HALK DEVRİMİ'ne dönüştürmüşlerdir.

Türkiye'de bir HALK DEVRİMİ yaşıyor. Bu devrimin zafere ulaşması ve bir halk iktidarıyla taçlanması size gerçek özgürlük yolunu açacak, gerçekten adil, gerçekten demokratik bir barışın temellerini hızla atacaktır.

Çünkü bir Halk İktidarının yürütme organı olarak çalışacak Geçici Devrim Hükümeti'nin ilk işi bütün ezilen ulus ve ulusal topluluklara kendi kaderlerini tayin hakkını koşulsuz tanımak olacaktır.

Adil, gerçekten demokratik bir barış, tam hak eşitliğine dayanan özgür bir yaşamın tek yolu budur. Bunun tek yolu devrimci demokratik bir iktidardır ve böyle bir iktidarın yolunu Türkiye emekçi sınıfları büyük bir kahramanlık örneği göstererek şimdi açıyorlar.

Roboski katliamının emrini verenlerin size barış ve özgürlük vaatleri koca bir yalandır, bir aldatmadır. Roboski katliamının emrini verenler bir yandan sizi sahte barış vaatleriyle oyalarken diğer yandan, örneğin Rojava'da dinci faşist katil sürülerini kardeşlerinizin üzerine sürmekte.

Rojava halkının zaferinin garantisi de Halk devriminin zaferinden geçmektedir.

Bu devrim sizin devriminizdir! Onun için devrime bütün gücünüzle katılın!

Devrimin zaferi sizin zaferiniz olacaktır!

Yiğit Kürt Gençliği!

Türkiye'de başlamış olan Halk Devrimine katılımınızı biliyoruz. Ancak şimdi daha güçlü bir katılım gerekmektedir. Devrimin ırkçı ve bir avuç faşisti bir hortum misali önüne katıp sürüklemiş olmasına bakmayın. Onların gerçek politik konumlarına ve saflarına geçmeleri uzun zaman almayacaktır. Devrimin gerçek sahibi emekçi sınıflardır, halktır ve tam da bu nedenle bu bir HALK DEVRİMİ'dir.

Sizin devrime güçlü katılımınız ırkçı ve faşistlerin tasfiyesini hızlandıracaktır. Türkiye'de emekçi sınıflar devrime daha güçlü katılmaya başladılar. Bu yüzden devrimin zaferinden eminiz. Devrime bütün gücünüzle katılmanız zaferi hızlandıracak ve yakınlaştıracaktır.

Bugüne kadar okullarda, sokaklarda, fabrikalarda, kısaca yaşamın her alanında Türkiye devrimci gençliği ile birlikte dövüştünüz. Bu birliğin temelleri Deniz Gezmişlere, Mahir Çayanlara, İbrahim Kaypakkayalara, Mazlum Doğanlara kadar uzanıyor.

Şimdi devrimci önderlerimizin temellerini attıkları bu birliği ete kemiğe büründürmenin, uğruna yaşamlarını feda ettikleri davalarını Devrimci Halk İktidarı ile taçlandırmanın zamanıdır.

Devrime bütün gücünüzle katılın, devrimi bütün Kürdistan'a yayın! Özgürlüğünüz için, halkınızın geleceği için, tarihe karşı sorumluluğunuz için sürecin tam ortasında yerinizi alın!

İrkçılar ya da başka burjuva güçler devrimin meyvelerini halkın elinden çalmak için uğraşabilirler, uğraşacaklardır. Buna izin vermeyeceğiz! Sizin bütün gücünüzle katılımınız, birlikte mücadeleimiz bizi daha güçlü, yenilmez kılacaktır.

Bu devrim sizin devriminizdir! Halkın devrimidir! Sahip çıkın!

Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği!

Kürt Ulusuna Tam Özgürlük Hakkı!

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

ALEVİLERE ÇAĞRI

Artık korku içinde, katledilme duygusu içinde yaşamayacağınız, çocuklarınızın hayatından, geleceğinden endişe duymayacağınız bir dönemin kapısı açılmıştır. Kurtuluş yakındır; kurtuluş sizin devrim saflarına katılmanıza bağlıdır!

Türkiye'de gerçek bir HALK DEVRİMİ süreci başlamıştır. Bu süreç zafere ulaştığında, halkın iktidarı ile taçlandığında sizi katledenlerden, evlerinizi işaretleterek katliamla tehdit edenlerden, Sivas'ta sizi yakanlardan, Maraş'ta sizi çoluk-çocuk, genç-yaşlı demeden, hamile kadınları gözlerini oyararak, karınlarını deşerek katleden vahşilerden sonsuza kadar kurtulmuş olacaksınız!

Mezhep çatışması ve mezhep katliamı Demoklesin kılıcı gibi başınızda sallandırılmaktadır. Bu, kurulduğu günden bu güne devletin izlediği bir politikadır. Bunun son örneğini, son mesajını İstanbul Boğazında yapılacak üçüncü köprüye Yavuz Sultan Selim adını koyarak bu hükümet verdi.

İktidar Mezhepçi Ve Katliamcıdır!

Bizzat Başbakanın Alevilere karşı nefret söylemi kullandığını, mezhep çatışmasını körüklediğini, kin ve nefret duygularıyla hareket ettiğini biliyorsunuz.

Türkiye'nin pek çok ilinde Katliam korkusu yaşatmak amacıyla evlerinizin bu iktidar döneminde işaretlenmesi tesadüf değildir. Katliamcılar bizzat iktidarın kendisinden güç ve destek almakta, iktidar tarafından kollanıp korunmaktadır. Maraş katliamcılarını, Sivas katillerini, Hizbullah canilerini ortalığa salan bu dinci iktidardan başkası değildir.

Hatay'da Arap Alevilerini toplu katliamlarla tehdit eden El Kaideci çeteleri, El Nursa denen köpek sürüsünü Türkiye'ye, Hatay'a yerleştiren bu iktidardır. Suriye Alevilerini kafa keserek, ölümlerin kalplerini sökerek yiyen bu yamyamları bu dinci faşist iktidarın besleyip desteklediğini dünya âlem biliyor.

Reyhanlı halkını Alevilere karşı kışkırtmak için bu çetelere bombalı eylem yapma olanağını yaratanın, onlara göz yumanın bu iktidar olduğu Jandarma istihbarat raporlarıyla kanıtlanmıştır. Reyhanlı'da 52 kardeşimizin katili işte bu iktidardır. Roboski'de 34 kişinin katli emrini veren bu iktidardır.

En son olarak, 3. Köprüye sizin tarihteki katılımınız olan ve asla ne affedip ne de unutacağınız şu Yavuz Sultan Selim'in adını vererek size karşı nasıl bir gelecek vaat ettiğini ortaya koymuştur.

Kurtuluşun Yolu Açılmıştır!

Ancak, bu ahmak ve bir o kadar da aptal olan dinci faşistlerin unuttukları bir şey vardı: Bu halk onların zulmüne sonsuza kadar boyun eğmez, ebediyen katlanamazdı.

İstanbul halkının başlattığı devrim sürecini yiğit Türkiye ve Kürdistan halkları her tarafa yayarak gerçek bir HALK DEVRİMİ'nin başlangıcına dönüştürdüler.

Süreç başladı ama henüz bitmedi. Düşman yara aldı ama henüz yenilmedi. Dinci faşist iktidar sallanmaya başladı ama henüz yıkılmadı.

Süreci zaferle taçlandırmak, düşmanın sırtını yere sermek, faşist iktidarı yıkmak; yerine bir halk iktidarı kurmak mümkündür ve bu mutlaka yapılacaktır; ok yaydan fırlamıştır.

Ancak bu süreci daha da hızlandırmak, zaferden bir o kadar emin olmak için bütün Alevi halk, hemen, zaman geçirmeden, oyalayıcı yöntemlere ve sizi oyalamak isteyenlere kanmadan devrime katılmalıdır.

Gün kurtuluş günüdür. Gün başlamış olan Halk Devrimini Halkın iktidarıyla taçlandırmak için sokağa çıkma günüdür! Bu, Alevilerin kendi geleceklerine, kendi çocuklarına, tarihe karşı sorumluluklarıdır aynı zamanda!

Sokağa Çıkın, Devrime Katılın!

Özgürlüğünüz Devrimin Zaferindedir!

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

AYAKLANMANIN TALEPLERİ

İşçiler, Emekçiler, Kadınlar, Gençler, Kürt Halkı, Aleviler;

Dinci faşizme, devlete, hükümetğ karşı günlerdir süren ve her tarafa yayılan ayaklanmanızı bu güne kadar başarıyla sürdürdünüz.

Ayaklanmanızın nedeni ve talebiniz daha ilk günlerde belli olmuştu. Yaşamı size zindan eden, sizi aşağılayan, yaşam alanlarınızı yatak odalarınıza kadar kontrol etmek isteyen, gençliğe ıslah edilmesi gereken “çürük nesil” gözüyle bakan ve bu yüzden küstahça “dindar bir nesil istiyoruz” diyen, kadına karşı şiddeti, kadınların öldürülmesini teşvik eden, size zulmeden, Alevilere açıkça hakaret eden, Roboski’de 34 kişinin katli emrini gözünü kırpmadan veren, Türkiye’yi savaşa sokmak isteyen ve bu hevesi için Reyhanlı’da 52 kardeşimizin öldürülmesine yol veren bu hükümetten, bu hükümetin başından kurtulmak istiyordunuz.

Artık bıkmıştınız ve bu yaşamdan kurtulmak istiyordunuz.

Bu yüzden ayaklanmanın başladığı daha ilk gün, **“Hükümet İstifa”, “Tayyip İstifa”** sloganlarıyla sokakları, caddeleri, meydanları doldurdunuz.

Hükümet bu haklı taleplerinize aranızdan iki genç kardeşinizi katlederek, yüzlercesini yaralayarak, üstünüze polisi salarak, tonlarca gaz bombası atarak yanıt verdi.

Siz, özgürlüğünüz için giriştiğiniz bu ayaklanmada hükümetin saldırısına daha güçlü eylemlerle, ayaklanmanızı ileri taşıyarak yanıt verdiniz.

Hükümet ve sermaye sınıfı korktu ve paniğe kapıldı. Ayaklanmayla bütün dünya emekçilerinin desteğini arkanıza almıştınız. Ayaklanma, sizi tam kurtuluşa götürecek bir Halk Devrimi sürecinin önsözüydü. Emperyalistlerin, sermaye sınıfının korkusunun temeli buna dayanıyordu. Bu yüzden Hükümeti de, Tayyip’i de gözden çıkardıklarının işaretleri gelmeye başlamıştı. Tıpkı fizikte olduğu gibi siz ne kadar ileri giderseniz onlar o kadar geri giderler.

Ne var ki ayaklanma adına, sizin adınıza görüşmeler yapanlar sizin taleplerinizi öne sürerek bu talepleri asgari sınır ilan edeceklerine “Uzlaşma” ve daha geri talepler ileri sürünce karşı tarafa cesaret geldi.

Düşman safında korku ve panik yerini meydan okumalara, gö-

zaltı operasyonlarına, hakaret ve aşağılamalara bıraktı. Onların bu “cesaretleri”nin kaynağı ayaklanma adına hareket edenlerin “uzlaşmacı” yaklaşımları, hareketi geriye çekici açıklamaları ve sizin taleplerinizden çok geri talepleri ileri sürmeleridir.

Sizin adınıza ileri sürülen en ileri talep olan, “Taksim Gezi Parkı’ndaki yıkıma karşı direnişten başlayarak halkın en temel demokratik hak kullanımını engelleyen, şiddetle bastırma emrini veren, bu emri uygulatan ve uygulayan, binlerce insanın yaralanmasına, üç yurttaşımızın ölmesine neden olan sorumlular, başta İstanbul, Ankara, Hatay Valileri ve Emniyet Müdürleri olmak üzere tüm sorumluların görevden alınması”, sizin taleplerinizin çok gerisindedir.

Ödediğiniz ve ödemeye hazır olduğunuz büyük bedeller, çektiğiniz büyük acılar, verdiğimiz muazzam mücadele bu talepler için değildir ve olamaz da.

Bu yüzden, daha ayaklan-

manın ilk gününden itibaren sizinle omuz omuza çarpışan Leninistler sizi;

- Hükümetin ve başbakanın istifasında direnmeye,**
- Bütün iktidarın sizin belirleyeceğiniz bir Genel Komite’ye devrini,**
- Kürt ulusunun kendi kaderini Tayin Hakkı için gerekli koşulların derhal hazırlanmasını,**
- Zindanların yıkılıp Tutsakların Özgürleştirilmesini,**
- Kadınları ve Gençliği orta çağ karanlığına sürükleme amaçlı tüm girişimlere derhal son verilmesini,**
- İşçilerin, Emekçilerin, İşsizlerin, Yoksul Halkın yaşam koşullarını derhal iyileştirecek tedbirlerin alınmasını istemeye;**
- Ayaklanma bayrağımızın üstüne bu istemleri yazmaya çağırıyor.**

Kararlılığınız her geçen gün yeni güçleri saflarınıza katıyor, gücünüz artıyor. Ayaklanma her tarafa yayılıyor ve bütün dünya sizi yürekten destekliyor. Sallarsanız yıkılacaklar, kapıyı tekmellerseniz açılacak kapıdan sizi özgür, sömürsüz, sınıfsız ve sınırsız bir dünyanın beklediğini göreceksiniz!

Yaşasın Halk Ayaklanmasının Zaferi!

Yaşasın Halk Devrimi

DEVİRİM YOLUNDA İLERİ!

Emekçi Sınıflara, Gençliğe, Kürt Halkına, Alevilere ve Kadınlara;

28 Mayıs'tan bu yana, yaklaşık 21 gündür dinci faşizme karşı kahramanca savaşıyorsunuz. Bu savaşta büyük bir cesaret, fedakârlık, kendini adamışlık örnekleri gösterdiniz. Faşist devlet ve hükümetin her türlü araçla yürüttüğü savaş sizi geriletmedi, aksine onların her baskı, terör, yıldırma girişimi sizin daha büyük, daha cesur, daha yiğit karşı saldırılarımızla yanıtladı.

Bu savaşta, işçi sınıfının devrimci sınıf partisi TKEP/Leninist daha ilk günden sizin yanınızda oldu, sizinle omuz omuza çarpıştı. Pek çok taraftarı, sempatizanı, militanı sizinle omuz omuza çarpışırken yaralandı, gözaltına alındı. Ama düşmanın hiçbir çabası Partinin sizin yanınızda savaşmasını engelleyemedi; engelleyemeyecektir.

Emekçi Sınıflar, Gençler, Kürt Halkı, Aleviler ve Kadınlar;

Bu hükümetten, bu iktidardan, bu hükümetin başından kurtulmak için giriştiğiniz hareket, gerçek bir halk ayaklanmasıdır. Bu ayaklanmanızla sizi kesin kurtuluşa götürecektir bir Halk Devrimi'nin yolunu sonuna kadar açtınız. Bu süreç ayaklanmanızla birlikte pratik olarak başlamıştır ve artık hiçbir güç bunu durduramaz.

Ayaklanmanızın henüz ilk gününde, yüksek bir politik bilinç örneği göstererek, kurtuluşa giden yolun ilk adımı olarak Hükümetin ve Başbakan'ın istifasını istediniz. "Hükümet İstifa", "Tayyip İstifa" sloganıyla bu talebinizi ortaya koydunuz. İlk adım olarak bunlar doğru ve haklı taleplerdir.

Ne var ki, işçi sınıfının devrimci komünist Partisi TKEP/Leninist, bu ilk adımın kurtuluş için, bası ve sömürüye son vermek için, gerçek bir özgürlük, gerçek bir demokrasi için yeterli olmadığı konusunda tüm ayaklanma güçlerini, devrimin tüm toplum-

sal güçlerini uyarıyor. Bu ilk adım bir sonraki adımla, iktidarın ele geçirilmesiyle, Halk İktidarının kurulmasıyla, Geçici Devrim Hükümetinin ilanıyla pekiştirilmelidir. Çünkü kazanımlarımızı ancak böyle bir iktidar ve bu iktidarın böylesi bir hükümetiyle kesin güvence altına alabiliriz.

Peki, bu mümkün mü? Devrimci sınıf partisi, TKEP/Leninist bunun hem mümkün hem de zorunlu olduğunu, iktidarın tarihte hiçbir zaman emekçi ve ezilen halklara bu kadar yakın olmadığını söylüyor. İktidar bir adım ötemizde; elimizi uzatmamız onu yakalamamıza yetecek.

Emekçi Sınıflar, Gençler, Kürt Halkı, Aleviler ve Kadınlar;

Tarihten ve ortaya çıkan örneklerden ders almalıyız. Mısır emekçi sınıfları kahramanca girişimler sonucunda ve yüzlerce evladını feda etmek pahasına bir devrim gerçekleştirerek Hüsnü Mübarek adındaki diktatörü devirdi. Bunu hepimiz biliyoruz.

Ne var ki Mısır emekçi sınıfları ve devrimci güçleri iktidarı almak için yeterli hazırlıklara sahip olmadıkları için, devrimin meyveleri avuçlarının içinden kayıp gitti. Devrimin meyvelerini, emperyalistlerin de yardımıyla önce faşist Mısır Ordusu arkasından Erdoğan'ın kardeşleri diyebileceğimiz, sermaye sınıfının en gerici, en pespaye, en bayağısından politik temsilcileri olan dinci faşistler topladılar. Mısır emekçi sınıfları bu hatayı, bu hazırlıksızlığı şimdi devrimin ikinci perdesini açarak telafi etmeye çalışıyorlar. Bunun onlara yeni acılar, yeni bedeller anlamına geldiği açık.

Aynı hataya düşmemeliyiz, düşemeyiz. Genel halk ayaklanmamız mutlaka zafere ulaşacak ve burjuva gerici iktidar yıkılacaktır; artık bundan şüphe yoktur. Bu nedenle, ikinci adım için, yani Halk İktidarının ve bu iktidarın yürütme organı görevini gö-

recek Geçici Devrim Hükümetinin kurulması için hazırlıklara şimdiden başlanmalıdır.

Bu hazırlığa her kentte, her okulda, her fabrikada, her mahallede konseyler, komiteler, meclisler kurarak; kurulacak komite, konsey ya da meclislerden temsilciler seçerek başlayabiliriz. Komite, konsey ya da meclisler buldukları yerlerde ayaklanmayı yönetirken seçilecek temsilciler de merkezi bir komite, konsey ya da meclis oluşturarak Halk İktidarının yasama organını oluşturabilir, bu organ ise kendi içinden Geçici Devrim Hükümetini ilan edebilir.

Bu mümkündür, zira daha şimdiden bazı yerlerde komite ve konseylerin kurulduğunu, bu komite ve konseylerin buldukları yerlerdeki ayaklanmanın yönetimini ellerine almaya başladıklarını biliyoruz.

Emekçi Sınıflar, Gençler, Kürt Halkı, Aleviler ve Kadınlar;

Size devrim ve iktidar hedefini gösteren tek partinin TKEP/Leninist olduğunu mücadelenin içinde yaşayarak bir kez daha görmüş oluyorsunuz. "Hükümet İstifa", "Tayyip İstifa" sloganlarıyla ifade ettiğiniz talepleriniz, sizin geri kalan tüm parti ve örgütlerden ileri olduğunuzu ortaya koydu. Onların büyük bir çoğunluğu hala hükümet ve başbakanın istifasını bile bir talep olarak ileri süremiyorlar. Onlar, düzenin dışına çıkacak bir zafer kazanmayı göze alamıyorlar.

Devrimci komünist parti TKEP/Leninist, bunu göze alıyor ve size Devrim ve İktidar hedefini gösteriyor ve bunun mümkün olduğunu ilan ediyor. Çünkü gerçek zaferin yolu buradan geçiyor.

Bu nedenle, TKEP/Leninist, bütün emekçi sınıfları, Kürt halkını, gençliği, Kadınları, Alevileri partinin etrafında kenetlenmeye ve onun gösterdiği yolda yürümeye çağırıyor. Bu yol zaferin yoludur.

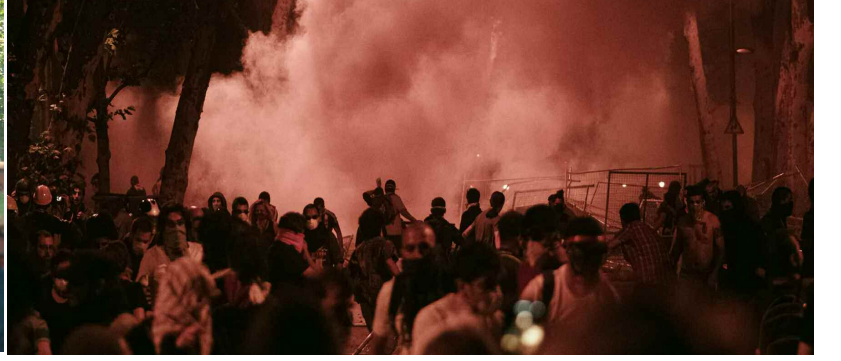
**FABRİKALAR, TARLALAR,
SİYASİ İKTİDAR
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!**

**TKEP/Leninist
Merkez Komitesi**

Not: e-posta ile elimize ulaşan bu açıklamayı sizlerle paylaşıyoruz

AYAKLANMA DAHA İLERİ NASIL GİDER?

Önce iki tespit yaparak başlayalım: Haziran'ın ilk gününden beri hızından bir şey kaybetmeden süren hareket bir HALK AYAKLANMASI'dır. Buna "Direniş" ya da "Hareket" demek olup bitenden bir şey anlamamış olmak demektir.

Birincisi bu. İkincisi ise şudur: Savunma her ayaklanmanın ölümüdür. Halk ayaklanması, bazen yavaşlasa da, savunmaya geçmeden ilerlemek zorundadır; yoksa düşmanın ezici saldırısıyla karşı karşıya kalır. Halk Ayaklanması, bu güne kadar savunmaya geçmeden, bazen yavaşlasa da hep ileri gitti. Bunun devam etmesi gerekiyor.

Peki, ayaklanma daha ileri gidebilir mi ve gidecekse bu nasıl olacak? Şimdi bu soruların yanıtını verelim. Sorunun ilk bölümüne yanıtımız: "Evet, ayaklanma daha ileri gidebilir."

Nedeni basittir: Emekçi sınıflar, çalışanlar, devrimci demokrat güçler, gençlik ve kısmen Kürt halkı, Aleviler yani ayaklanmanın toplumsal güçleri 1 Haziran'dan bu güne ortaya koydukları mücadele kararlılığıyla ayaklanmayı çok daha ileri taşıyabilecek güç ve iradeye sahip olduklarını ortaya koydular. 15-16 Haziran bu iradenin doruğa çıktığı günler oldu.

Ayaklanmanın daha ileri gidebilmesinin koşulu, ayaklanma güçlerinin ne için savaştıklarını, uğruna büyük bedel ödemeye hazır oldukları hedefin ne olduğunu; bu hedefin ölmeye değer olup olmadığını bilmelelidir. Ayaklanma güçleri, mücadelenin kendilerinde oluşturduğu devrimci sezgiyle iki talep belirlediler ve bunu "Hükümet İstifa", "Tayyip İstifa" sloganlarıyla ortaya koydular.

Peki ya sonraki adım ne olacak? Bu taleplerin gerçekleştirilmesinden sonra yerlerine ne koyulacak? Ayaklanma güçleri işte bu sorunun yanıtını arıyorlar ve Ayaklanmanın daha ileri gidip gitmemesi bu soruya verilecek yanıtla büyük ölçüde bağlıdır. Bu

sorunun yanıtını ayaklanma halindeki kitleler değil, kendilerini öncül olarak kabul eden devrimci güçler vermeli.

Hükümet ve onun başı olarak Tayyip Erdoğan istifa ettiklerinde yerlerine kim gelecek? Kılıçdaroğlu ve CHP' mi? Ayaklanan güçlerden bir kişi dahi bunlar hükümet olsun diye yaşamını feda etmez. Ordu mu? Emekçi sınıflar, gençlik, Kürt halkı, Aleviler, kısaca bu hükümete karşı ayaklanan güçler bir faşist iktidar yerine başka bir faşist diktatörlük gelsin diye değil yaşamını, kılını bile feda etmez.

Öyleyse devrimci güçler kitlelere ne öneriyor; hangi alternatifi önlerine koyuyor ve daha önemlisi, Hükümetin istifasını isteyen halk güçlerinin önüne, bu hükümet istifa ettiğinde yerine geçecek bir alternatifi şimdiye kadar koymaları gerekmiyor muydu? İşte ayaklanmanın daha ileri gidebilmesi için zincirin yakalanması gereken halkası budur.

Ayaklanan halk kitleleri ve gençlik son derece bilinçlidir ve yaşanan örneklerden ders almasını biliyorlar. Onlar Mısır'a bakıyorlar ve Mısır devriminin uğradığı akıbete uğramak istemiyorlar. Onlar Tunus'a bakıyorlar ve Tunus devriminin akıbetiyle karşılaşmak istemiyorlar. Onlar, Tayyip'in yerinde Genelkurmay Başkanı'nı görmek için savaşıyorlar. Onlar, bu ayaklanmanın zaferi durumunda Tayyip'in yerinde başka bir dinci faşisti görmeyeceklerinden emin olmak istiyorlar.

Onlar, bu savaşın sonunda özgürlüğü sağlamak, faşist baskı ve terörün bittiğini, yaşamlarına müdahalenin sona erdiğini, gerçek bir demokratik toplumda yaşayacaklarını görmek, hissetmek istiyorlar. Ayaklanan güçler, kendilerini yoksulluktan, sefaletten, işsizlikten kurtaracak alternatifin hangisi olduğunu bilmek istiyorlar. Kısacası, "biz ne için savaşıyoruz" sorusuna açık, net, sağa sola çekiştirilmeyecek bir yanıt arıyorlar.

Bu sorunun yanıtını sadece örgütlü devrimci güçler verebilir ve vermek zorundalar. Ayaklanmanın daha ileri gitmesi, verilecek yanıtla ve ayaklanan güçlerin bu yanıtla inancına, bu yanıtı benimsemelerine, içselleştirmelerine, kendi gerçek talepleri olarak kabul etmelerine bağlıdır. Bu başarılı olduğunda ayaklanmanın önünde hiçbir gücün duramayacağından emin olmak için son 19 günde yaratılan kahramanlıklara bakmak yeterlidir.

Kitlelerin "biz ne için savaşıyoruz, savaşmalıyız" sorusuna, Leninist Partinin yanıtı, Devrimci İktidar, Devrimci Hükümet'tir. Leninist Parti, ayaklanma halindeki emekçi sınıflara, çalışanlara, gençliğe, Alevilere, Kürt halkına, mevcut hükümet ve onun başı olarak Tayyip Erdoğan istifa ettiğinde derhal devrimci bir iktidarın başa getirilmesi, bir Geçici Devrim Hükümeti'nin kurulması işine girişmelisiniz diyor.

Leninist Parti, ayaklanmanın toplumsal güçlerine, bu kadar önemli yaşamsal bir girişimin hazırlıklarının son güne bırakılmayacağını; bunların hazırlıklarına şimdiden girişilmesi gerektiğini söylüyor. Bu mümkündür, henüz geç kalınmış değildir.

Yaşadığımız Halk Ayaklanması, belli bir zaman aralığına yayılmış, süreç halinde ilerleyen bir Halk Devrimidir. Süreç sona ermiş değil. Ayaklanan güçler bu durumu "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganıyla ortaya koyuyorlar zaten. Bu slogan hem ayaklanan halk kitlelerinin kararlılığını hem de zafere ulaşmanın belli bir zaman aralığının bilincinde olduklarını gösteriyor.

Bu zaman aralığının ne kadar süreceğini, haftalar mı, aylar mı alacağını bilemeyiz. Bildiğimiz tek şey, bunun henüz bir "Başlangıç" olduğu ve bir Devrimci İktidar'a, bir Geçici Devrim Hükümeti'ne hazırlık için az-çok zamanımızın olduğudur.

Devrimci güçler bu zamanın her anını değerlendirmek, birleşebilecek bütün devrimci demokrasi güçlerini birleştirerek ayaklanmanın toplumsal güçlerinin önüne böyle bir devrimci alternatifini koymak zorundalar. □

GAZİ'DEN İZLENİMLER

Gezi Parkı eylemleri Gazi Mahallesi'nde de çok sert çatışmalarla devam ediyor.

Gazi Mahallesi'nde dün akşam yaşanan çatışmalarda polis plastik mermilerin yanında ara sokaklarda gerçek mermiler kullandı. Farklı bir gaz bombasının yoğun olarak kullanıldığı Gazi Mahallesi'nde 19 yaşındaki Murat Çetinkaya isimli genç başından ağır yaralandı. Yaralananların bir kısmı yine polis çatışmaları hastanelere götürülebildi. Polis, Murat Çetinkaya'nın kaldırıldığı hastanenin önüne yoğun gaz bombası attı, pencerelerine tazyikli su sıktı. Hastanedeki hastalar, doktorlar ve diğer personel de gazdan etkilendi.

Gazi Mahallesi'nde süren eylemlerde yer almış ve bugün Taksim'deki arkadaşlarını ziyarete gelen Gazi Mahallesi'nin eylemci kadimlerinden biriyle görüştük.

Gazi Mahallesi'ndeki süreci kısaca aktarır mısınız?

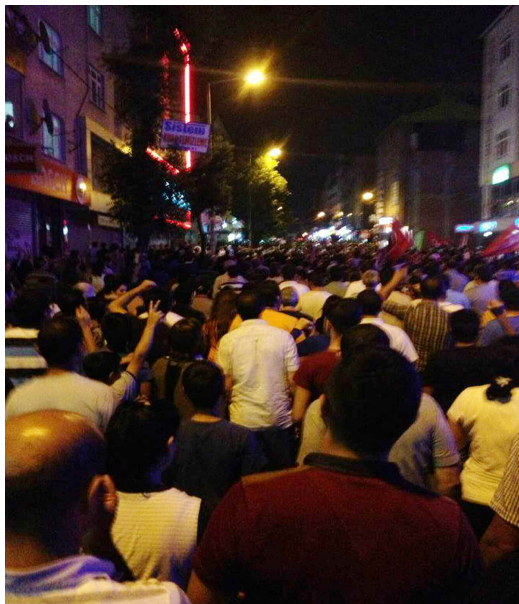
Taksim'deki eylemlere destek vermek üzere Gazi Mahallesi'nde de eylemler başladı. Ben de örgütlü insanlardan biri olduğum için ilk günlerinden itibaren eylemlerde yer aldım. Yaralanan Turan Akbaş benim yanımdaydı, benim yanımda yaralandı.

İlk günlerde Gazi Mahallesi'nde sokaklara çıkanlar hep bildiğimiz eylemlere katılan insanlardı. İlk iki gün... Evlerinde tencere tava çalanlar çoğunlukta idi. Ama eylemin yükselmesi ve sertleşmesiyle birlikte ülkenin her tarafında çatışmaların yaşanmasıyla Gazi Mahallesi'ndeki halk da sokaklara döküldü. Şu son iki gündür evini açmayan, sokaklardaki eylemcilere yardım etmeyen neredeyse kalmadı. İnsanlar sokaklara indi, çatıştı, barikat kurdu. Evlerinde kalanlar da insanlara yiyecek, içecek, limon, sirke, su taşıdı. Yaralılara yardımcı oldu. Evlerinin önüne apartman girişlerine, merdivenlere bu malzemeleri koydu ihtiyacı olan alsın kullansın diye. Kimi

zaman barikatlara kadar taşındılar bu malzemeleri. Çok sayıda yaralı var. Bir çoğunu hiç hastaneye bile götüremedik. Evlerde kendi imkanlarımızla tedavi ediyoruz. Elinden, kolundan, ayağından yaralanmaların, kırık çıkıkların sayısını bilmiyoruz. Ayağa kalkabilecek olan yine sokağa çıkıyor, eyleme katılıyor.

Gazi Mahallesi genellikle sert çatışmaların yaşandığı bir semt, Taksim'e destek eylemleri de böyle oldu. İzleniminizi aktarır mısınız?

Evet, Gazi Mahallesi devrimcilerin ağırlıkta olduğu bir mahalle ve eylemleri hiç bitmez. Çok çatışmalı eylem yaşadık. Ama polis bu kez gerçekten çok vahşice saldırdı. Binlerce gaz bombası kullandı. Plastik mermilerin yanında ara sokaklarda gerçek mermiler kullanıldığını biliyoruz. Son iki gündür farklı bir gaz bombası da kullandı. Gaz bombalarını hedef belirleyerek atıyor. Yani direk insanların üzerine atıyorlar. Kullandıkları bir gaz bombası var. Üzerimize atılıyor. Elbiselemize bir şey olmuyor, ama derimiz yanıyor, yara oluyor.. Atıldığı zaman diğerleri gibi de-

ğil, ortaya bilye gibi bir şeyler saçılıyor, yanarak dağılıyor sanırım. O yüzden çok yaralı var.. Çok kötü bir şey.. Ne olduğunu anlayamadık... Ama derimize zarar veriyor.. Yara yapıyor.. Polis çok acımasızca saldırıyor. Hedef gözeterek atıyor gaz bombalarını, iki metreden, üç metreden gaz bombası atıldı üzerimize. Başından yaralanan Murat arkadaşımızı çatışarak götürdük hastaneye, hastanenin önüne gaz bombası yağdırdılar, camlarına tazyikli su sıktılar.. Bu kadar insanlıktan çıkmışlar.. Hastanenin içi gazla doldu.. Hastalar, doktorlar, insanlar etkilendi... böyle-sine bir vahşet vardı yani.

Taksim Gezi Parkı'ndaki ağaçların sökülme çalışmasıyla başlayan eylem ayaklanma düzeyine ulaştı bu konudaki görüşünüz nedir?

Elbette, artık konu ağaç meselesi olmaktan çıktı. Halkın öfkesinin patlamasıdır bu. İnsanlar bir çok şeye tepkili, yıllarca birikti en sonunda patladı. Herkes bir şekilde bu sistemden, bu iktidardan zarar görmüş, yaşamından hoşnut değil, değişmesini istediği birçok şey var. Bunların hepsinin birikimi bu şekilde patladı. Olayın Taksim'de başlayıp bütün ülkeye yayılmasındaki neden de bu zaten. İnsanların iktidara karşı biriken öfkesi.. Hiç eyleme gitmemiş insanlar barikatlara geldi, çatıştı, eyleme katılanlara yardım etti. Bazı insanları hiç çağırmadık, hatta evlerinde, ya da sokaklarında kalmalarını istedik ama onlar dayanamadılar, sokaklara indiler.. Çünkü onlar yaşamlarındaki bir çok şeyin değişmesini isteyen insanlar, iktidarın değişmesini isteyen insanlar.. Bu öfke bir şekilde patlayacaktı Taksim'de eylemin büyümesi ve yayılması polisin saldırısı bir kıvılcım oldu ve halk ayaklandı.

Nasıl sonuçlanmasını isterdiniz?

Taksim Dayanışması bazı talepler ilan etti. Bunlar kabul edilmeli ve insanlar alanlardan çekilmemeli. Şahsen kabul edilinceye kadar da eylemlerin sürdürülmesinden yanayım. En azından alanlardan çekilmemek gerekir. Birbirinden çok farklı düşüncelere, inançlara sahip insanların dayanışmasını gördük. Bu yaşadıklarımız hepimiz için çok güzel, umut verici coşkulu anlardı. Halk gücünü bir kez gördü. Bundan sonrası için insanların talepleri için daha çabuk sokağa çıkacağını düşünüyorum. Ben sokaklarda olmaya devam edeceklerden biriyim.

Sohbetiniz için teşekkürler

DEVİRİMİN İZMİR CEPHESİ

31 Mayıs'ta Gazi Parkı'ndaki direnişçilere saldırıdan önce İzmir'de her şey olağan seyrinde görünüyordu. 31 Mayıs, Alsancak'ın eylemlerin merkezi haline geldiği ve öfkenin açığa çıktığı gün oldu. Alsancak İskele önünden Kıbrıs Şehitleri Caddesi'ne yürüyüş, yine saldırı ile cevap buldu. O gün çatışma sabaha kadar devam etti.

1 Haziran'da sendikalar saldırıları protesto etmek için Konak'tan Basmane'deki Ak Parti binasına yürüme çağrısı yaptılar. Akşam 18.00 olduğunda sendikaların çağrısına beklenmedik bir kitle katıldı. Sendikalar hemen karar değiştirerek yürüyüş güzergahını Gündoğdu Meydanı'na yönelttiler, bütün sahil yolları trafiğe kapatıldı. İzmir'in böyle bir kitleyi görmediği söyleniyor. 1 Mayıs'ta yüz bini geçtik diye sevinenler, burada beşyüzünü aşkın kitleyle karşılaştılar. Ancak Gündoğdu Meydanı'na saatler süren yürüyüş de, meydana düzenlenmiş program da kitleyi Basmane'ye yürüme kararından vazgeçiremedi. Buradan yaklaşık beş bin kişilik bir kitle Basmane'ye yürümeye başladı ve İzmir'de kopuş burada başladı.

Sendikaların hergün akşam 19.00'da Gündoğdu Meydanı'nda yaptığı miting ve Basmane Alanına ve Alsancağa yönelen çatışma, iki farklı yönelimi açığa çıkardı. İki gün daha Basmane yürüyüşüyle çatışmalar devam etti. Dördüncü günden sonra 12 Haziran'a kadar Basmane yürüyüşleri kesintiye uğradı. 12 Haziran'da yapılan yürüyüşte kitle içindeki grupların çoğunluğunun "sağduyu" çağrıları ve denetimleriyle olaysız bitti.

İzmir'de alanla ilgili birden fazla yanılısama hakim.

1- Gündoğdu alanı çatışmalar boyunca polisin kitleyi sürükleyerek getirdiği ve hapsettiği alandır. Çatışmalar döneminde bile polis de ulusalcılar da her yerden "provakasyonlara gelinmemesi" ve sürekli buraya gelinmesi yönünde çağrı yaptılar. Alanın bir tarafı deniz, diğer tarafı sınırlı sayıda sokağı olan yüksek binalarla çevrili. Saldırı karşısında kitlenin burada hiç şansı yok. İlk günden bu yana bu nedenle kitle yüzünü hep Alsancak'a ve Basmane'ye dönüyor. Yani Gezi Parkı gibi kazanılmış bir alan bile değil.

2- Gündoğdu alanını kazanım olarak görenler buraya yerleşmesi, burada bir kültür şehri kurulması ve buranın varlığına zarar verecek tüm davranışlardan kaçınılması yönünde güvenlik güçlerini aratmayan bir denetim içindeler. Oysa alan, çoğunluğu bira içen-

ler ve önceden de eğlenmeye, sabahlamaya gelenlerle dolu. Üstelik burada ulusalcılar moral olarak ve güç olarak olmasa bile fiziki olarak çoğunlukta. Alanın kontrolü bugün devrimcilerden yana olsa da her an değişebilir durumda. Buraya gelen çok büyük bir meraklı, anlamaya çalışan kesim de var. Buranın bu nedenle boş bırakılmaması ve değerlendirilmesi konusunda haklı olunmakla birlikte mücadele yükseltmedikçe alan da kısa süre sonra ya iç çatışmalarla ya da devlet tarafından boşaltılacaktır. Bu festival havası sonsuza kadar korunamaz.

Bütün bunlardan dolayı İzmir'de iki kesim var diyebiliriz. Mücadelenin ulaştığı yere yerleşmek isteyen hatta süreci gelip geçmiş bir öfke patlaması olarak gören bütünden kopmuşlar ve tünelin sonundaki ışığı görenler yani mücadeleye devam etmek isteyenler. Mücadeleye devam etmek isteyenlerin içinde daha önce çatışmalara katılanların yanında ulusal çevrelerin içindeki gençler de var. 12 Haziran'da bir anda hazırlıklarını yapmış olarak çatışmaya hazır bir kitle ortaya çıktı. Herhangi bir saldırıda ortaya çıkmayı bekleyen çok büyük bir potansiyel var. "Bir şey varsa gelelim, yoksa sonra görüşürüz" sözleri dönemin diyalogu oldu. Merkezi eylemler, işçi gençliğin ve Kürt gençliğin katılımı olsa da, daha çok küçük burjuvazinin öncülüğünde devam ediyor. İşçiler ve mahallelerdeki emekçi halklar kendi buldukları mahalleler-

de her akşam yürüyüşler düzenliyorlar. Çiğli AKP binasının ayaklanmanın ilk günlerinde 3 gün üst üste kuşatılması ve her seferinde bir parça ama sonunda tamamen yakılması o bölgeye hakim organize sanayi işçilerinin ve Alevi halkının seviyesini gösteriyor.

Sendikalar her gün yaptıkları miting yoluyla sürece katılıyorlar ancak katılan kitle sürekli azalıyor. Alandaki sendikaların oluşturduğu platformun kürsüsü ve onların sınırlılıklarında günlük etkinliğe devam ediyor. KESK'in saldırı durumunda grev kararı durumu devrimcilerden yöne değiştirebilir.

İzmir'de Kürt Ulusal Hareketi süreci daha temkinli izliyor. İzmir, şovenizmin oldukça yaygın olduğu bir il. Kürt gençleri çatışmalardan uzak durmuyor. HDK çadırları geç de olsa alana katıldı. Bu durum alanın güvenliği konusunda yeni tartışmaları beraberinde getirdi. Devrimci gençler her durumda anında bir kalkan oluşturarak ulusalcılara cevap veriyorlar.

İzmir'de herkes tetikte, her şey bir kıvılcıma bakıyor. □

ADANA'DAN...

“Bugün nerede, ne zaman?” Bu, Adana’da son iki haftadır herkesin birbirine sorduğu soru... İki hafta boyunca Adana, Taksim direnişini selamlama, duyduğu özlemleri hayata geçirmek için sokakları savaş alanına çevirdi. Her anlamda ilk deneyimlerini bu eylemlerde yaşadığı diyebiliriz. Adana’nın merkez sokakları ilk defa bir çatışmaya tanık oldu. İlk defa Demirspor ile Adanaspor’un birlikte yürüdüğü görüldü. Eyleme katılan ve saatlerce alanı terk etmeyen insanların çoğu polis terörü ile ilk defa karşı karşıya geldi. Birbirine yabancılaşmış, birlikte hareket edemeyeceği düşünülen insanlar internet üzerinden, okullarda, işyerlerinde gündemi değerlendiriyor hale gelmiş, her yerde birbirine en çok sordukları soru bugün ne zaman, nerede sorusu olmuştur.

Mücadele Birliği Platformu olarak iki hafta boyunca her gün Denizlerin bayrakları ve “Hükümet İstifa, Halk İktidara” yazılı bir pankartla alanlarda olduk.

Adana’da eylemler 1 Haziran günü Demirspor ve Adanaspor’un çağrısı ile başladı. 1-2 Haziran günleri gece geç saatlere dek sert çatışmalara tanık oldu Adana sokakları. Polis çok yoğun bir şekilde biber gazı, tazyikli su ve plastik mermi kullandı. Aralarında DÖB’den Can Paşa’nın da olduğu beş yüzü aşkın kişi gözaltına alındı.

İki gün boyunca Kasım Gülek köprüsü adeta ayaklanmanın odak noktası haline geldi. Polis göstericileri köprüden geçirmemek için göstericiler de köprüden geçmek için yoğun bir çaba sarf etti. Kitlenin her adımda yeni bir hedef belirleyememesi nereye yürüyeceğini tam olarak bilememesi, özcesi kitleye önderliğin yetersiz oluşu ve daha çok ulusalcı güçlerin kalabalık oluşu ve yönlendirmeyle eylemler bir üst aşamaya sıçrayamadı.

Eylemin üçüncü gününden itibaren polis, farklı bir taktik ile hareket ederek AKP il binasına yürüyüşün önünü açtı. İl binasının önüne gelindiğinde kitlenin ne yapacağını bilememesi, taş atanlara çoğunluğun müdahale etmesi ve ardından kitlenin Baraj yolunu dolaşarak Atatürk parkına geri dönmesi bizlere yeniden kitlenin önüne hedef koymak gerektiğini ve öncü sorunu yaşadığını gösterdi. Bu durumun önüne geçmek için diğer siyasetlere bir çağrıda bulunduk.

Ancak toplantıda gördüğümüz

tablo çoğunlukla, yürümeme ve parkın içinde bir forum düzenleme ve halk kürsüsü oluşturma şeklindeydi. Bizler de parkta toplanan Adana halkının buraya AKP il binasına yürüyüş yapmak için geldiğini ve bir an önce topluca yürüyüş kararı alınması gerektiğini ve eğer yürünmezse buradaki kitlenin pasifize olup biriken öfkelerini yansıtmadan dağılacaklarını belirttik.

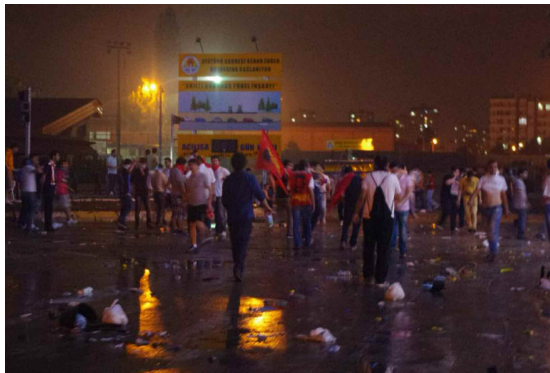
Kitle kendiliğinden harekete geçince evdeki hesabın çarşıya uymadığını gören reformist pasifistler, forumu il binasının önünde yapmaya karar verdi. Parkta yapılan toplantıda eğer İl Binası önüne gidersek kitlenin taş atmasına karşı çıkılmaması gerektiğini belirtmeye ve bu önerimize karşı çıkılmamasına rağmen kitle daha İl Binasına geldiğinde hemen taşlanmaya başlanması üzerine, kitlenin önüne geçen reformistler taşlamaya karşı çıktılar ve bir gün önce Kemalistler ile pratikte aynı duruma düştüklerini kanıtladılar.

Kendi aldıkları karar olan İl Binası önünde forum düzenleme kararının ne kadar uygulanamaz bir pratik olduğunu gören reformistler, önce taş atmayı engellemeye çalıştılar ardından kitleyi İl Binasının karşısına, yolun soluna geçirmeye yani binadan uzaklaştırmaya çalıştılar. Bunu da başaramayan reformistler, bir önceki gün Kemalistlerin taktikini kullanarak, kitleyi İl Binası önünde beklemeleri ve Baraj Yolu’na doğru yürüyüşe devam etmelerini söylediler. Hastaneler kavşağına kadar yürüyüp Atatürk parkına geçtiler.

Parkta kısa bir süre bekleyişin ardından, Arap halkının yaşadığı Akkapı, Mıdık ve Karşıyaka mahallerinden gelenlerle, yine parkta çatışmak için bekleyenler birleşerek tekrar yürüyüşe geçtiler. Polis bu kez barikatını daha önde, Kasım Gülek köprüsünde kurarak kitlenin İl Binası önüne gelmesini engelledi. Çünkü bu kez kitleyi “kontrol edecek ve provokasyonları engelleyecek” reformistlerin olmadığını biliyordu. O gün de çatışmalar geç saatlere kadar sürdü.

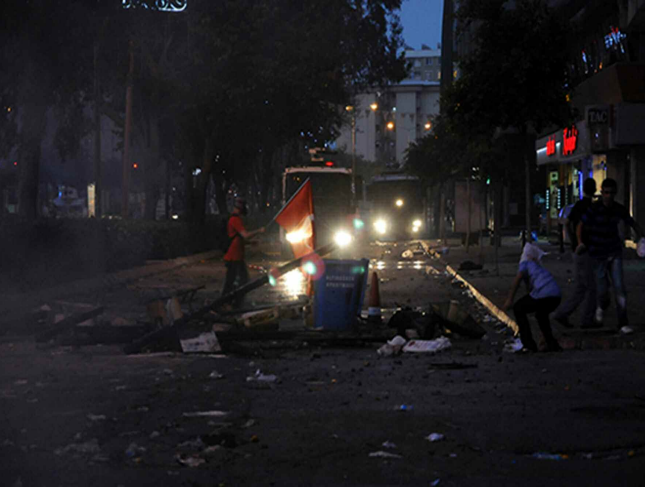
Eylem öncesi diğer siyasetlerle yapılan toplantıda Mücadele Birliği Platformu olarak dün yapılan eylemde tutarsız ve pasifist duruşları eleştirip, artık bundan sonra bu platform ile birlikte eylemi organize etmenin mümkün olmadığını belirtip platformdan çekildik.

Platform, akşam parkta bir forum düzenleme ve yürüyüş yapmama kararı aldı ve eğer kitle yürüyüşe başlarsa, eylemcilerle yürüyüşe destek verileceğini belir-

tip, yine kitlenin arkasında kaldığını aldıkları kararlar kanıtlamış oldular.

Mücadele Birliği ise yine pankartıyla parktaki yerini aldı ve ulaşabildiği herkese yürüyüşe geçilmesinin propagandasını yaptı. Ve kitlenin ruh halini dakika dakika gözeterek tam yürüyüşe başlanacak zamanı belirleyip, kitle yürüyüşe geçmek istediğini sloganlarla ve yolun trafiğini keserek ortaya koyduğu sırada, pankartımızı en öne getirerek, yürüyüşü başlattık. Yaklaşık iki bin kişi ile başlayan yürüyüş ilerledikçe on binleri aştı ve İl Binası önüne doğru ilerlediğimizde bir polis barikatıyla karşılaşmadık. Yaptıkları toplantıda yürüyüş olursa destekleme kararı alan reformistler, yürüyüş başlayınca kitleye katılmayıp, parkta beklemeyi tercih ettiler ve aldıkları kararlara da uymadıklarını bir kez daha göstermiş oldular. Akkapı ve Mıdık mahallelerinden gelen kitlenin de İl Binası önünde bekleyen eylemcilere katılmasıyla eylem kalabalıklaştı. Polisin yine anonslar yaparak eylemcileri bölmeye çalışması ve eylemcilerin deneyimsiz olmasından dolayı yapılan polis anonsları etkili oldu.

grup saldırdı.

Ertesi gün daha güçlü Atatürk Parkı'na doğru yola çıkan Akkapı Mahallesi, bu kez polis barikatı ile karşılaştı. Aynı saatlerde Atatürk Parkı'nda reformistlerin çağrısı ile bir etkinlik yapıyordu. Önce Akkapı'ya yürüyüş kararı alındı daha sonra CHP milletvekili Ümit Özgümüş Akkapı'da olayların durulduğunu, ayrıca aramızda "profesyonel provokatörlerin" olduğunu bu nedenlerden dolayı Akkapı'ya yürüyüşü yapmamak gerektiğini söyledi. Ve AKP'ye yürüyüşe geçildi. Atılan geri adımlardan kaynaklı daha önce AKP il binasına yürüyebilen kitle yeniden Kasım Gülek girişinde barikatlarla karşılaştı. İlk defa çatışan kitle kadar cüretleri olmayan reformistler AKP yerine Gazipaşa Bulvarı'ndan Atatürk Parkı'na dönmeyi tercih etti. Yaklaşık üç yüz kişilik bir grup AKP binasına yürümekteki kararlılığını sürdürdü. Kısa süreli bir çatışma yaşandı. Akkapı Mahallesi'nde geç saatlere kadar çatışmalar sürdü.

Aralarında Ulaş Yıldız'ın da olduğu 13 kişi Pazartesi günü Savcılık tarafından serbest bırakıldı.

Polisin ölümü, Akkapı Mahallesi'nde yaşanan sert çatışmalar, gözaltılar ve reformistlerin yoğun çabaları sonucunda kitle Atatürk Parkı'nda bir bekleyiş sürecine girdi. Bu eylem sürecinde yaşadıklarımızın özeti ise şu; halkın devrim yürüyüşünün önündeki en büyük barikat olan reformizm aşılmadan devrim başarıya ulaşamayacak.

Adana Mücadele Birliği Platformu

ÇAPULCU HUKUKÇULAR

14 Haziran Cuma günü Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi Öğrencileri olarak saat 12.30'da YDY önünden Hukuk Fakültesi önüne Taksim Direnişi'ni selamlamak ve Çağlayan Adliyesi'nde avukatlara yapılan saldırıyı kınamak için bir yürüyüş düzenledik. Yürüyüş boyunca kantinlerde oturan öğrenciler de alkışlarla ıslıklarla desteklerini gösterdiler.

Üzerinde "Her Yer Taksim Her Yer Direniş-DEÜ Hukuk Fakültesi Öğrencileri" yazan bir pankartla yapılan yürüyüş boyunca "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Taksim'de Düşene Dövüşene Bin Selam", "Tutsak Avukatlar Onurumuzdur", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganları atıldı.

Hukuk Fakültesi önüne gelince basın açıklamasına geçilerek, "Taksim Gezi Parkı'ndaki ağaçların kesilerek AVM inşa edilmesine karşı gösterilen tepkiler ayaklanma boyutuna gelerek tüm ülkeye yayıldı. Gezi Parkı'na sahip çıkma ortak duygusu toplumun tüm kesimlerinin öfkesini birleştirdi. Ekonomik kriz, politik kısıtlanma ve özel yaşama yönelik saldırılar sonucu topyekün bir cevap niteliğindeki bu ayaklanma 19 gündür devam ediyor. Avrupa'nın en büyük adalet sarayı olmasıyla burjuvazinin övünç kaynağı olan Çağlayan Adliyesinde, 50'den fazla avukat 11 Haziran 2013 günü çevik kuvvet tarafından göz altına alındılar. Bizler geleceğin avukatları olarak, bugün onuruna sahip çıkan her insan gibi onurumuza, meslek onurumuza sahip çıkıyoruz." denildi. □

BU DAHA BAŞLANGIÇ

Yakın geçmişi, bu günü ve geleceği bundan daha iyi özetleyecek, ifade edecek slogan ya da kavram ne olabilir; olabilir mi, bilmiyoruz.

1 Haziran'ı başlangıç kabul edersek 1-17 Haziran Genel Halk Ayaklanması Halk Devriminin önsözü oldu. Önsöz, bilinir, kitaba girer; 1-17 Haziran Genel Halk Ayaklanması Halk devrimine muazzam bir giriş oldu.

“Bu Daha Başlangıç..” işte bu girişi ifade ediyor. Bu kulağa son derece hoş gelen melodik sloganın bu ilk yarısı, aslında ikinci yarısına gerek bırakmıyor ve kendi içinde mücadelenin devam edeceğini de anlatıyor. Yine de sloganın “Mücadeleye Devam” kısmı gelecek sürecin nasıl bir seyir izleyeceğini tartışmasız ortaya koyuyor.

Ayaklanma Bitti Mi?

Bu soruya yanıtımız belli: “Bu daha Başlangıç”. Kimileri ayaklanmaya katılan emekçi sınıfların, yoksulların, devrimci-demokrat güçlerin bu ifadesini, bu sloganını salt bir ajitasyon olarak yorumlamaya, değerlendirmeye eğilimli. Belli etmeseler de böyleleri, Genel Halk Ayaklanmasının bir “mola” dönemine girmesini ayaklanmanın bitişi olarak değerlendiriyorlar. Açıklamaları, yorumları, öne sürdükleri talepler gerçek düşüncelerini ele veriyor.

Oysa ayaklanan halk, henüz ayaklanma halinde iken bile, bunun bir başlangıç olduğunu, soluklanmak üzere bir “mola” bir “yavaşlama” olabileceğini, aslında “başlangıç” kelimesiyle zaten ifade etmişti. Ama sanki kimse yanılmasın diye, derin bir devrimci önseziyle, mücadelenin, doğrusu ayaklanmanın, devam edeceğini de.. Anlayana..

Geleceği görmek için sloganın içeriğini ve ayaklanan emekçi sınıfların, gençliğin,

kadınların, Kürt halkının önseziyi yeterli görmeyenlere “ikna edici” başka argümanlar da sunmak mümkün. Bu argümanların başında, 1-17 Haziran ayaklanmasını ortaya çıkaran koşullar geliyor.

Soru şudur: 1 Haziranda basit görünen bir konunun toplumu, hatta dünyayı sarsan bir genel ayaklanmaya dönüşmesine yol açan koşullar 18 Haziran'da ortadan kalktı mı? Hiç kimsenin, buna “evet kalktı” şeklinde bir yanıt vermeye kalkışacağını sanmıyoruz. Çünkü böyle bir yanıt sadece cehalele kanıt olabilir.

Tersini söylemek mümkün ve hatta zorunlu. Şöyle: Basit görünen “Gezi Parkı” meselesini başbakanı, başbakan şahsında hükümete, sisteme, sermaye sınıfına karşı genel bir ayaklanmaya dönüştüren nedenler 18 Haziran'da, 1 Haziran'da olduklarından çok daha güçlü, çok daha olgun hale geldiler.

1 Haziran öncesinde öfke vardı, homurdanma vardı; 18 Haziran'da bunlara kızgınlık, kin, nefret gibi şiddetli duygular, araya girmiş kan, on kat artmış öfke eklendi. Polisin, devletin şiddeti, başbakanın meydan okuyan, tehdit eden, aşağılayan, hakaret eden açıklamaları, hükümetin, Abdullah Gül'ün bunların arkasında duran tavırları devrimin toplumsal ordusunu yıldırma ama daha da bileli.

Ve belki de en önemlisi, genel ayaklanmanın 18 günü, arkasında, gücünü görmüş, sokakta politik eğitimini almış, dünyanın desteğinin arkasında olduğunu görmüş, ayağa kalktığında neler yapabileceğini kavramış devrimci bir halk bıraktı. Sokak savaşlarında deneyimli, politik eğitimini sokakta almış bir halk.

Devrim “Yapmaya” Devam!

Ayaklanmadan çok önce Leninist Parti, Türkiye ve Kürdistan'ın tutuşmaya hazır bir bozkıra dönüştüğünü sayısız kez ortaya koydu. Hükümetin “Gezi Parkı”yla ilgili düzenlemelerine karşı koyalara polisin uyguladığı şiddet, bozkırı tutuşturan kıvılcım oldu. “Gezi Parkı”nda düzenlemelere karşı koyan bir avuç insana polisin uyguladığı şiddet, emekçi sınıfların, kadınların, gençliğin, Kürt halkının ayaklanması için gerekli olan “genel bahane”yi oluşturdu.

Bu süreçte Tayyip Erdoğan'ın belki de

söylediği tek doğru söz, sorunun “üç-beş ağaç meselesi” olmadığıdır. Ayaklanan emekçi sınıflar, gençlik, kadınlar, ezilenler sorunun özünün “üç-beş ağacın kesilmesi” olmadığını sokağa daha ilk adımlarını atarlarken, “Hükümet İstifa”, “Tayyip İstifa” sloganlarıyla ortaya koymuşlardı. Sorun politik talepler sorunuydu, hükümetin, devletin, polisin şiddetine, baskısına, sömürüye, zulme son verme, faşist diktatörlükten kurtulma, özgürlük ve gerçek demokrasiye erişme sorunuydu.

Herkes bunu anlamıştı, sosyal reformistler, yaşamın ayaklanmanın önüne fırlatıp attığı Taksim Dayanışması, ayaklanma adına konuşma hakkını kendinde bulan “Aydın, Sanatçı” kesimi hariç. Onlar ısrarla ayaklanmanın talep ve hedeflerini, “Gezi Parkı”na sıkıştırmaya, devletten, hükümetten “Gezi Parkı” ile ilgili düzenlemelerden vazgeçildi sözünü koparmaya gayret ettiler.

Sosyal reformist parti ve çevrelerle bunların sendikalar, kitle örgütleri içindeki temsilcileri, kimi “aydın-sanatçı” ellerinden geleni yaptılar. Genel ayaklanmanın gerçek sahipleri sokaklarda, meydanlarda “Hükümet İstifa”, “Tayyip İstifa” diye haykırırlarken, onlar hiçbir şey olmamış gibi sokağın sesine kulaklarını tıkayarak bildiklerini okudular.

Oysa sorun, adını koymasalar da, halkların devrimci demokrasi talebiydi. “Hükümet İstifa”, Tayyip İstifa” diyen milyonlarca insanın gerçek özlemlerini anlamak, kavramak ve bu özlemleri talepler biçiminde formüle etmek kendilerine “öncü” sıfatını yakıştıranların işi idi. Leninist Parti hariç, hiçbir örgütlü güç bunu yapmadı. Leninist Parti dışında kalan bütün örgütlü güçler sokaktaki halkların politik bilinç, istek ve özlemlerinin gerisinde kaldılar.

Halkların, gençliğin, kadınların, ezilenlerin, kısacası ayaklanmayı yaratanların gerçek özlem ve taleplerinin devrimci demokrasi, devrimci iktidar olması –sokakta bunun böyle ifade edilmemiş olması bu gerçeği değiştirmiyor- sürecin devam ettiğinin ve edeceğinin en önemli kanıtıdır.

İstanbul'un emekçi semtlerinden Ankara'nın, İzmir'in, Adana'nın emekçi semtlerine kadar; Hatay'dan Dersim'e, oradan Edirne'ye kadar yayılan çok geniş bir coğrafyada halkların ayaklanmasının arkasında işte bu güçlü

MÜCADELEYE DEVAM

toplumsal-siyasal saikler vardı. Bu bir devrimdi, bundan şüphe yok. Abdullah Cömert, o genç yaşında ölmeden hemen önce bir devrimin yapılmakta olduğunun bilincine varmıştı.

Bu bir devrimdi. Bütün toplumsal ilişkileri, güçler dengesini alt-üst eden bir devrim. Bu devrim tek hamleden oluşan bir devrim değil elbet. 1-17 Haziran'da devrimin önsözü yazıldı; devrime giriş yapıldı. Bu bir süreçtir, az-çok zaman alacak bir süreç ve bu zamanın süresini bilmek hem mümkün değil hem de bu süre üzerinde tahminlerde bulunmak gerekli bir şey değil. Önemli olan bunun bir süreç, bir devrim süreci olduğunu, bu sürecin başladığını ve devam edeceğini bilmektir; bilince çıkarmaktır.

Geçtiğimiz bu 18 günde halkların, gençliğin hiçbir talebi, hiçbir özlemi karşılanmadı, bu hükümet, bu devlet, bu düzen tarafından karşılanması da mümkün değil. Aksine, hükümet adına başbakan, hükümetin diğer üyeleri, devletin kendisi ayaklanma güçlerine polisi güçlendirerek, tutuklamalar, zindanlara atmalar biçiminde yanıt vereceklerini her fırsatta açıklıyorlar. Meydan okuyorlar; halklar, gençlik, kadınlar onların meydan okumalarına kendi belirledikleri zaman ve koşullarda davetlerini kabul ederek karşılık verecekler.

Öyleyse bir kez daha diyebilir ki, devrim sürecini pratik olarak başlatan koşullar ortada durduklarına göre devrimin ikinci perdesinin açılacağından emin biçimde hazırlıklar yapılmalıdır.

Ayaklanmanın Zayıf Noktaları

Elbette biz, genel halk ayaklanmasına sadece övgüler düzmekle yetinecek değiliz. Halk ayaklanmasının zayıf yönlerini, eksikliklerini, daha ileri, zafere kadar gitmesinin koşullarını tespit etmekle de yükümlüüz.

Genel halk ayaklanması, kendisini yöneten bir merkez eksikliğini tüm süreç boyunca yaşadı. Ayaklanmanın kendiliğinden oluşu, onun toplum içindeki köklerinin derinliğini, kendisini ortaya çıkaran koşulların olgunluğunu, haliyle onun gücünü gösterse de bir merkezden yönetiliyor olmaması onun en zayıf noktasını oluşturdu.

Tüm ayaklanmacılar adına konuşan, bu yetkiyi temsil gücünden alan bir merkez olmayınca, yaşam, ayaklanmanın kendisini ateşten bir gömlek olarak görenleri ayaklanmanın neredeyse sözcülüğüne yükseltti. Bu insanların, hükümetle uzlaşarak ayaklanmayı bir an önce sona erdirme arayışları, Leninistlerin ustaca manevralarıyla etkisiz hale getirildi. Ama bu her zaman mümkün olmayabilir.

Dolayısıyla bu kısa mola döneminde devrimci güçlerin ayaklanmanın bu temel zaafını giderecek bir çaba içinde olmaları şarttır. Ayaklanmayı sonuna kadar götürmede kararlı, ayaklanmayı teknik ve politik bakımdan yönetmeye yetenekli, gücünü ayaklanma güçlerini temsil yeteneğinden alan devrimci bir merkez şimdi en acil ihtiyaçtır.

İşçi sınıfı bu ayaklanmaya bütün gücüyle

katılmadı. Sosyal reformist parti ve çevrelerin ve CHP'nin sendikalar üzerindeki etkileri bunda temel bir rol oynadı. Oysa arkasında işçi sınıfı olmadan küçük burjuvazi ve diğer ezilen sınıflar ancak belli bir noktaya kadar gidebilirler. Daha ileri, sonuna kadar gitmelerinin koşulu işçi sınıfının öncü rol oynaması, diğer tüm kesimleri peşinden sürüklemesidir.

Oluşturulacak "Devrimci Merkez" iktidarı almaya kararlı ve yetenekli olduğuna halk kitlelerini inandırmalı, bu güveni onlara verebilmelidir. "Devrimci Merkez" bu görevi, devrimci bir program açıklayarak ve Geçici Devrim Hükümeti hazırlıklarına girerek yerine getirebilir. Kitleler ne için dövüştüklerini, yaşamlarını ne için feda edeceklerini önceden bilmeliler.

Devrimin ikinci perdesinde, genel halk ayaklanmasının ikinci aşamasında, emekçi sınıflar, yoksullar, gençlik, Kürt halkı, Aleviler, ilk aşamada olduğundan daha güçlü biçimde katılacak daha çok inisiyatif alacaklar. Bu, ayaklanmanın sınıf renginin daha belirgin olacağı anlamına geliyor. Haliyle, devrimci güçler, özellikle de Leninistler saydığımız toplumsal güçler arasında çalışmaya bu kısa mola döneminde özel bir ağırlık vermek durumundalar.

Bu ve burada saymadığımız devrimci görevler yerine getirildiğinde devrimin zaferini görmemizin önünde hiçbir engel kalmayacak.

Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam!

ANTEP'TE GEZİ PARKI'NA DESTEK EYLEMLERİ

İstanbul'da Gezi Parkı'nın yıkımına karşı başlayan eylemler, polisin vahşi saldırısı sonrası yıllardan beri emekçi kitlelere kapatılmaya çalışılan Taksim'in emekçi kitleler tarafından zapt edilmesi ile devam etti. Taksim'in zaptı ile diğer illerde de Taksim ile dayanışmak için başlayan eylemler, hükümetin istifasına ve kitlelerin demokrasi taleplerine yönelik eylemler olarak gelişmeye başladı. Taksim eylemini selamlama eylemleri kitlelerin özlem ve hayallerini yaşama geçirebilmenin önünü açmış durumda.

Kitlelerin özlem ve taleplerini haykırmak için sokağa çıkışları, faşist devlet teröründen kurtulma ve özgürlük istemini öne çıkardı. Ve bu eylemler artık bir Halk Ayaklanması halini almış durumda.

Taksim direnişi ve ilan edilmemiş olsa da bu Halk Devriminde eylemler her gün yoğunlaşarak devam ediyor. Her yerde "Hükümet İstifa", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Faşizme Karşı Omuz Omuz" sesleri yüzbinlerin ağzından dökülüyor. Tıpkı Tahrir Meydanı'nın Mısır'da devrimin simgesi haline gelmesi gibi, Taksim de Türkiye'de devrimin simgesi haline aldı. Yıllardır söylediğimiz gibi "Taksimde Israr Devrimde Israr"dır. Şimdi bu sloganın yaşamda ete kemiğe bürünme anına şahit oluyoruz. Taksim'e destek eylemleri içine yeni kitleleri de çekerek bir coşkun sel gibi akıyor, en geride duran kitleler bile bu coşkun sel içinde sürüklenip gidiyor.

Bu görüntülere şahit olunan bir yer de Antep. Kitleler yığınla genci-yaşlısıyla eylemlere katılmaya başladı. Antep, tarihine "1 Haziran Büyük Halk Direnişi" olarak geçebilecek bir eylemle başladı. Antep üzerindeki ölü toprağı atmaya, 15 bine yakın bir kitle ile adeta gövde gösterisi yapar gibi, Ankara, İzmir ve diğer illerde gerçekleşen Taksim'e destek eylemlerine atfen "ben de varım bu kavgada" dercesine çıktı sokaklara.

Taksim Dayanışması Gaziantep Platformu olarak her gün saat 19.00'da Antep'in belirli bölgelerinde alınan eylem kararlarında birçok emekçi mahallesinden emekçiler akın akın alanlara indiler. Zaman zaman yüzler, zaman zaman da binlerce gerçekleştirilen eylemde emekçiler Taksim'de saldırıların devam etmesi halinde alandan çekilmek gibi bir niyetleri olmadığını

gösteriyorlar.

Artık kitleler tarafından buz kırıldı ve yol açıldı. Daha öncesinde işimden olurum, okulumdan uzaklaştırılırim, mesleki hayatım gibi kaygılarla birçok şeye boyun eğen kitleler bu eylemle birlikte kendi içindeki korkularını yarak sokağa çıkıyorlar. Çünkü artık emekçiler tarafından yaşanan, bir varlık yokluk sorunu. Belki belirli bir süre sonra bu eylem sona erse de artık burjuvazi uyularında rahat uyuyamayacak. Çünkü artık hakları için sokağa çıkma bilincini elde eden yüzbinler ve milyonlar var.

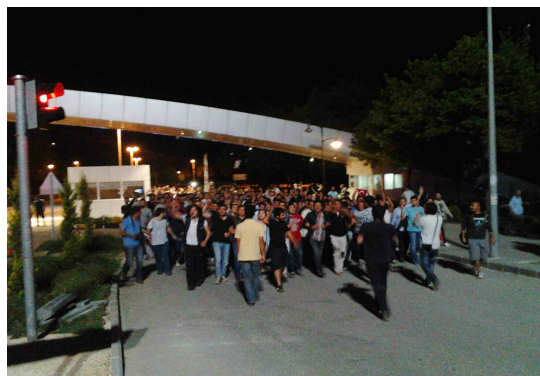
Taksim ayaklanmasına destek için Antep'in birçok bölgesinde yürüyüşler gerçekleştirildi. İnsanlar çevrelerden gerek tencere tavasıyla, gerek alkışları ile gerek eyleme katılarak destek veriyorlar.

1 Haziran'da sözde "Taksim Direnişine" destek için gelmiş olan faşistlerin saldırısı sonucu iki kişinin yaralanması ile eylemler o gün gece 02.00'ye kadar sürdü. İki kişinin yaralanması ile Demokrasi Meydanı'nda yaralanan gençlerden Hüseyin Korkmaz'ın kaldırıldığı hastaneye doğru yürünerek eylem hastane önüne taşındı. Hastanede saat 12.00'ye kadar beklenildikten sonra kitle Yeşilsu Parkı'na yürüyerek orada bekleme kararı aldı. Yeşilsu Parkı'nda sivil polislerin iki kişiyi gözaltına almak istemesi ile tepki veren kitle, polisin ateş açması sonucu dağıtılmak istendi ve burada bir çatışma yaşandı. Çatışma sırasında 16 kişi gözaltına alındı. Çatışma ardından eylem üniversite önüne gidilerek orada devam ettirildi.

2 Haziran'da gözaltıları protesto için yapılan basın açıklamasından sonra 3 Haziran'da Antep'te oluşturulan Taksim Dayanışması Antep Platformu kararıyla, yayılan halk ayaklanmasını doğru kanala yönlendirebilmek için, her gün saat 19.00'da kimi zaman merkezi yerlerden emekçi semtlerine kimi zamanda emekçi semtlerden merkezlere doğru yapılan yürüyüşlerle Taksim'e destek eylemleri sürdürülüyor.

Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak "Hükümet İstifa İktidar Halka" pankartımız ve "Bütün İktidar Emegin Olacak", "Antep Halkı Devrime Yürüyor" sloganları ile bütün eylemlerde yerimizi alıyoruz.

**Mücadele Birliği/
Antep**

SAVUNMA İSYANDA

11 Haziran günü Taksim’de yaşanan polis saldırısını protesto etmek isteyen avukatlar, Çağlayan Adliyesi’nde bir araya gelerek alkış-

larla Taksim Gezi Parkı’nın ve halkın yanında olduklarını söyleyerek eylem yapmışlardı. Bu protesto eylemi, kısa süre içinde 73 avukatın çevik kuvvetin saldırısına uğrayarak yerlerde sürüklenerek yaka paça gözaltına alınmalarıyla sona ermişti. Tüm dünya çapında görenleri dehşete düşüren bu kareler, adaletin nasıl paramparça olduğunu da göstermişti herkese.

Akşam saatlerinde serbest bırakılan avukatlar, 12 Haziran günü pek çok yerde bunu protesto ettiler. Saldırının yaşandığı İstanbul Çağlayan Adliyesi’nde binlerce avukat “Her Yer Taksim Her Yer Direniş” sloganları attı ve sonra Adliyenin karşısındaki meydana geçti.

İstanbul Barosu yaptığı açıklamada: “Meslektaşlarımıza ve meslek onurumuza yönelen saldırıyı şiddetle kınıyoruz ve gereğinin yapılacağını kamuoyuna ilan ediyoruz. Avukatların ve Baroların bu tür saldırılarla sindirilemeyeceği açık olup her türlü hukuksuzlukla mücadele kararlılıkla sürdürülecektir. Yaşanan hukuk dışı saldırı ve keyfiliklere karşı tüm idari ve hukuki yollara başvurulacak ve gerekli cevap verilecektir.” dedi.

Burada da “Savcı İstifa”, “Savcı Baksana Kaç Kişiyiz Saysana” ve “Avukatlar Yerlerde Sürüklenemez” sloganları atıldı.

Ankara’da da Sıhhiye’deki Adliye önünde toplanan binlerce avukat Sıhhiye Meydanı’na yürüyerek Ankara halkının yalnız olmadığını, savunmanın da eylemdeki halkın yanında olduğunu söyledi.

Adana, Antep, Konya, Marmaris ve daha pek çok yerde de avukatlar adliyeler önünde cübbeleriyle toplanarak, “Savunma Susmadı, Susmayacak”, “İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek”, “Kurtuluş Yok, Tek Başına; Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz” sloganları ile basın açıklaması yaptılar; Çağlayan Adalet Sarayı’nda avukatların gözaltına alınmasının ardından, adliye binalarında kimse- nin güvenliğinden bahsedilemeyeceğini söylediler. □

SERMAYENİN DEĞİL HALKIN HEKİMİ

Taksim Gezi Parkı’nda çatışmalarda yaralananlar için gönüllü sağlık hizmeti veren doktor ve tıp öğrencilerine Sağlık Bakanlığı tarafından soruşturma başlatıldı. Eylemlerde binlerce yaralıya hizmet eden revirlerin Bakanlıktan izinsiz kurulduğu belirtilerek Tabipler Odasından yaralıların ve sağlık çalışanlarının isimlerini istedi.

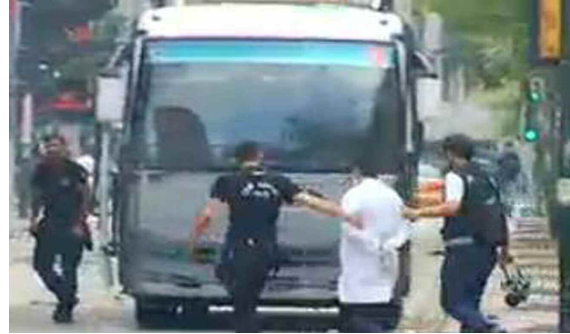
Tabipler Odası Ve Türk Tabipler Birliği, öğle saatlerinde Gezi Parkında basına açıklama yaparak “tek bir vatandaşımızın tek bir meslektaşımızın ismini vermeyeceğiz” denildi.

Basın açıklamasına, İstanbul Tabip Odası Başkanı Prof. Dr. Tamer Gören ve Genel Sekreter Dr. Ali Çerkezoğlu, Türk Tabipler Birliği Merkez Konsey Başkanı Prof. Dr. Özdemir Aktan ve bir çok sağlık emekçisi katıldı.

Hekimler adına ortak açıklamayı okuyan TTB Genel Merkez Konsey Üyesi Osman Öztürk: 18 gündür Gezi Parkı ve Taksim Meydanı’nda polisin saldırılarına karşı mücadele eden halka teşekkür ederek, polisin saldırılarını protesto etti. Çatışmalarda yaralanan ve onlara gönüllü olarak yardımcı olan başta tıp öğrencileri ve sağlık emekçilerine teşekkür etti.

Öztürk, Almanya’nın Hitleri’nin, İtalya’nın Mussolini’sinin yapmadığı şeyin Türkiye’de gerçekleştiğini söyleyerek, sağlıkçıların yurttaşlara yardımcı oldukları için soruşturma açılmasını protesto ettiler. Soruşturmada sağlık emekçilerinin ve yaralıların isimlerinin istendiğini, TTB ve Tabipler Odası olarak Sağlık Bakanlığı’na bu konuda, hiçbir bilgi vermeyeceklerinin altını çizdi. Öztürk, hekimlerin sermayenin değil, halkın hekimleri olduklarını bir kez daha yineledi.

Hekimler ise, bu soruşturmaya ne kadar önemli bir iş yaptıklarını bir kez daha anladıklarını belirttiler. □

GÜNDOĞDU’YA ŞAFAK BASKINI

20 Haziran sabahı devlet, 06.20’de devlet İzmir Gündoğdu Meydanı’ndaki çadırlara saldırı; Tomalar ve 500’ü aşkın polisle gerçekleşen saldırıda 52 kişi darp edilerek gözaltına alındı.

Mücadele Birliği, Halk Cephesi, BDSP, ESP, Partizan ve diğer devrimci kurumlar, taraftar grupları, üniversite öğrencilerinden gözaltılar var. Mücadele Birliği okurlarından Ali Hizmetçi de şu anda gözaltında.

Günlerdir süren eylemliliğe geceleri sivil polis tacizleri sürmüş, birçok sendika Gündoğdu’daki eylemliliği sahiplenmemiştir. Dün İzmir Valisi eylemcilerle görüşme talep etmiş ve yapılan görüşmede alanın terk edilmesi için tehditlerde bulunmuştur. Gözaltılar sırasında çadırlara polis eliyle beyaz ve 35 plakalı sivil bir otodan getirilen sapanlar ve havai fişekler bırakılıp fotoğraflar çekilmiştir.

Mücadele Birliği / İZMİR

31 MAYIS AYAKLANMASI

matbaadayken tüm Türkiye halklarının kaderini değiştiren saldırı yaşandı. 31 Mayıs sabaha karşı parktaki yüzlerce kişiye yönelik polis saldırısı, bir anda tüm ülkenin ve dünya ülkelerinin gündemini değiştirdi.

İlk yıkımın yaşandığı 27 Mayıs'ı 28 Mayıs'a bağlayan gece 30 kişi ile başladı bu karşı koyuş. 30 Mayıs sabaha karşı saldırdıklarında bini aşmıştı Park'taki gençlerin sayısı. Ve ekranlarımıza ağaçlara yapışan, sürüklenerek gözaltına alınan, yaralanan gençler geldi. İki saldırıda da ağaçları yıkan parçalayan kepçenin önüne geçerek yıkımı durduran ve dünyaya duyuran İstanbul milletvekili Sırrı Süreyya Önder oldu. O gece Parktakilerin sayısı ikiye katlanmıştı ki sabaha karşı olayları "ayaklanma" düzeyine taşıyacak olan saldırı gerçekleşti.

Çevik kuvvet polislerinin, iş makineleri, özel timleriyle, biber gazı ve tazyikli sularıyla Gezi Parkı'na girişi, çadırlarında uyuyan insanları sürükleyerek dışarı atmaları ve gözaltına almaları, çadırların yakılması, yeni dikilen fidelerin ve ağaçların sökülmesi bir anda gündeme düştü. "Şafak baskını"na uykuda yakalanan birkaç yüz kişinin ağaçları korumak için cansiparene savaşı ve asla vazgeçmemeleri insanları silkeledi, öfkelerini biletti ve sokağa döktü: 31 Mayıs Taksim Ayaklanması doğdu.

İlk tepkiyi DİSK verdi. Bu saldırıyı protesto etmek için tüm işçileri ve emekçileri Taksim'e davet etti ve oturma eylemine başladı. Devletin yeni saldırısı 10 bine yakın insan orada otururken geldi. Gaz bombaları tazyikli suları ile saldıran devlet, bardağı taşırdı. İstanbul'un her köşesinden insanlar; öğrencisi, akademisyeni, memuru, işçisi, herkes bir anda Taksim'e aktı. İnsanlar Taksim'e ve Gezi'ye geldikçe polis saldırdı; polis saldırdıkça gelenlerin sayısı arttı. Akşam saatlerinde çatışma tam bir ayaklanma halini aldı. Okulundan, işinden çıkan halk Taksim'e geldi ve ayaklanmayı büyüttü.

Gece boyu süren çatışmalar Taksim'in tüm çevre caddelerine, sokaklarına taşıdı. Taksim'e çıkan tüm yollar barikatlarla çevrildi. Ve ta-

rihi bir olay yaşandı. 1 Mayıs'ta devlet, köprüleri kaldırarak ulaşımı kesmişti. Halk şimdi onun rövanşını aldı. 1 Haziran gününün ilk saatlerinde Anadolu yakasında oturan halk önce Kadıköy'de toplandı, sonra Avrupa yakasına doğru yürümeye başladı. Güneş doğarken, binlerce insan Boğaziçi Köprüsü'nden yürüyerek karşıya geçti ve Beşiktaş'a ulaştığında polisin saldırısıyla karşılaştı. Ertesi gün hızını arttırarak süren çatışmalar, ülke çapında yankısını buldu. İzmir'den Antep'e, Trabzon'dan Edirne'ye, Adana'ya, Ankara'ya hemen her yerden halklar bu ayaklanmaya cevap verdi ve sokaklara döküldü. Baş döndürücü hızla yaşanıyor gelişmeler, bir taraftan halkın saflarına geçen polisler -İçişleri Bakanı bunu yalanlayamıyor, 'soruşturuyoruz, gereğini yapacağız' diyebiliyor ancak-, halka gaz maskesi, limon dağıtan, kapılarını açan Harbiye Orduevi ve Gümüşsuyu Askeri Hastanesi askerleri. Halkın her kesimi bu savaşımın bir parçası artık. Özel hastaneler kapılarını hem yaralılara hem saldırıdan çıkan sığınmacılara açıyor. 5 yıldızlı oteller, lüks pastaneler kapılarını açıyor halka. Halkın karşısına dikilen, safını devletten, polisten yana belirleyenler ise eylemcilerin öfkelerini üzerine çekiyor. Aynı şekilde burada yaşananları ve polis şiddetini görmezden gelen burjuva medyanın canlı yayın araçları bu öfkenin tam hedefi... Hız kesmeden süren ayaklanmada akşam üzeri emniyet müdürlüğü yenilgiyi kabul ederek Taksim'den çekildi.

İlk çarpışma kazanılmış, ama her şey daha yeni başlamıştı. Taksim'i kazanan halk orada hemen yeni bir yaşam örmeye başladı. İlk güvenliklerini sağladılar. Taksim'e çıkan onlarca sokak, cadde, yol barikatlarla örüldü. Çadırlar kuruldu, komünler kuruldu; kürsü kuruldu; sahne kuruldu. Daha da artan kitle artık Taksim'i ve Gezi Parkı'nı terketmeye niyetli değildi. Orada bulunan tüm kurum, siyasi parti, dernek her tür oluşumun kendini temsil edeceği 117 bileşenli "Taksim Dayanışması" oluştu. Ve halk 1 ay gecikme ile 1 Mayıs'ı kutladı. Taksim Meydanında ilk olarak "1 Mayıs Marşı" söylenirken, bayraklar ve sloganlar yükseldi gökyüzüne.

Taksim ve Gezi Parkı'nın yaktığı ateş, ülkelerimizin dört bir yanında birikmiş öfkeyi de tutuşturdu. Gerici ve faşist olarak bilinen illerde ve semtlerde dahi halk sokakta aldı soluğu. Gezi Parkı bahaneydi artık. Sistemle sorunu olan herkes sokaktaydı ve tüm taleplerini tek bir sloganda toplamıştı, "Tayyip İstifa, Hükümet İstifa". Kimi zamlardan, kimi işsizlikten, kimi baskılardan, yasaklamalardan, 3 çocuk ve kürtaj dayatmalarından, alkol yasağından, kimi polis şiddetinden... hemen hemen herkesin bir şeylerden şikayeti vardı ve çözümünü bul-

muşlardı. Cin şişeden çıkmıştı artık, halk sokaktaydı ve kimse onu içeri sokamazdı. Bundan sonra her gün sokaklar gündüz gençliğin, gece halkın oldu. Her akşam 21.00'da tencere tavasını alan sokağa çıktı. Çoğunlukla bir kişinin cama çıkıp bağırması ya da iki tavayı birbirine vurması yeterli oldu sokakların, caddelerin dolması için. Ve hiç bir örgütlenme, hiç bir yönlendirme olmadığı için kimsenin yönetemediği, söz geçiremediği, sadece kendi arzusuyla sokağa çıkmış halktı onlar. Örgütlü bir gencin dediği gibi, "teyzelere söz geçiremiyoruz ki!!"

Taksim Gezi Parkı'nda oluşan "çadır kent" ve komünler ardı ardına diğer şehirlere örnek oldu. Başta Ankara Kuğulupark ve Güvenpark, İzmir, Antakya, Adana, Antalya'da parklar, meydanlar eylemcilerin yerleşme alanı oldu. Başbakanın eylemciler için kullandığı "bir avuç çapulcu" lafı, tüm eylemcilerin kendini ifade etme biçimi haline geldi. Artık onlar "Çapulcular"dı. Yeni bir dünya yaratmak için yollara düşmüş Çapulcular.

Taksim Gezi Parkı'ndaki yenilgisini kolay kabul etmedi devlet, ama bu güç karşısında yapabileceği bir şey yoktu. Buna karşılık illerde olanca gücüyle saldırıyordu. Vuruyor, yaralıyor, sakatlıyor, kör ediyor, öldürüyordu. Vahşi bir katliama girişmişti sokaklara çıkan halka karşı. Hiçbir şey artık susmaktan ve baskılardan bıkmış bir halkı yeniden eve sokamıyordu. Her saldırının ardından daha güçlenerek sokağa çıkıyordu. Cenazelerini bağrına basarak onlarla birlikte daha da çoğalarak yola devam ediyordu.

İstanbul'da Gezi Parkı'nda bir komün yaratılıp yaşatılıyordu. Konserler, tiyatro gösterileri, Gezi kütüphanesi, Gezi bostanı, "devrim market" oluşturulmuş, ilk iki gün çatışmalarda tahrip edilen burjuva medyanın canlı yayın araçları, iş makineleri, İETT otobüsleri adeta müzelere dönüşmüştü. Taksim'in her bir köşesi insanların duygularını, taleplerini, isyanlarını yarı şakayarı ciddi dillendirdikleri yazılımlarla, karikatürlerle dolmuştu. Kültür ve sanatın üretim yerine dönüşmüştü. Ve AKM... bugüne kadar sanatın sembolü olmuş, yıkılmaması için mücadeleler verilen AKM, 1977'den sonra ilk defa "Devrim" in sembolü olmuştu. Deniz Gezmiş'in resmi ve sayısız pankartla donatılan AKM, üzerindeki çeşitliliğiyle halklarımızı temsil ediyordu.

İstanbul halkı Taksim'de zaferini kutluyordu ama İstanbul savaşımına devam ediyordu. Bir taraftan kazanımı olan Taksim ve Gezi Parkı'nı korur zaferini kutlarken, emekçi semtlerinde sert ve kanlı çatışmalar devam ediyordu. En sert çatışmaların adresi

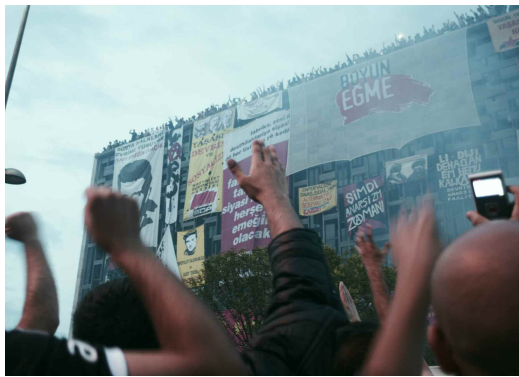
Beşiktaş-Gümüşsuyu hattıydı. Halk, bu ayaklanmada hedefi ilk günden göstermişti, "Hükümet istifa". Ve halkın doğal yönelimi Dolmabahçe'de bulunan Başbakanlık Çalışma Ofisi oldu. Günler boyu Beşiktaş ve Gümüşsuyu'ndan Başbakanlığa yönelen kitle, polisle çok şiddetli çatışmalara girdi. Barikatlar kuruldu, havai fişekler, molotoflar ve sapanlarla polise ağır zarar verildi. Beşiktaş Çarşısı grubu, kendi evinde çıkan yangına hemen tepki verdi ve sokağa çıkıp ateşi harladı. Çarşısı'nın ele geçirdiği kepçe, tuğla yüklü tir ve toma, polisin vahşice saldırısında en ses getiren silahlar oldu. TOMA'lar (Toplumsal Olaylara Müdahale Aracı) POMA (Polis Olaylarına Müdahale Aracı) oldu, Poma'nın diğer Tomalarla yaptığı telsiz diyalogu ya da kepçe ile toma kovalama sahneleri günlerce moral ve kahkaha konusu oldu tüm dünyaya. En büyük çatışmalar gibi, en çok yaralanmalar da burada oldu. Başbakanlık Ofisi'ne 2 metre kadar yaklaşıldığı gün neredeyse katliam denecek saldırı yaşandı ve artık insanlara kapılarını açma sırası camilere geldi.

Ve Sarıgazi ile Gazi Mahalleleri... Yıllardır İstanbul'un bu en direngen emekçi mahalleleri en büyük sesi veren mahalleler oldu. Sarıgazi'de sokaklara dökülen onbinlerin hedefi mülki idare, yani Kaymakamlık oldu. İlk gün o öfke ile kaymakamlığı tahrip eden, akrebi yakan Sarıgazi halkı, ilerleyen günlerde çok şiddetli saldırıyla karşılaştı. Pek çok yaralı verdi, ancak her akşam hedefi kaymakamlık binası oldu. Ve sonunda belediye başkanı ve kaymakam gece eyleme gelerek anlaşma yaptı. Sarıgazelilerin ortak iradesi olmasa da, "polislin geri çekilmesi, gözaltıların serbest bırakılması ve Sarıgazi'de yapılacak eylemlere saldırı olmaması" koşulları kabul edildi.

Gazi Mahallesi ise artık orada katliamların ve faşizmin sembolü olmuş Karakol'u hedef belirlemişti kendine. Her akşam toplanan binlerce kişi sloganlarla karakola yürüdü. Ve karakola her yaklaşıldığında polislin gaz bombalarıyla karşılandı. Yılmadı, dağılmadı ilerledi. Ertesi akşam yine geldi. Ve Turan Akbaş burada vuruldu, onlarca kişi yaralandı her gece; halk daha öfkeli çıktı sokağa. Ve 11 Haziran'dan sonra kitle yüzünü Taksim'e çevirdi. Toplanan halk TEM'e yürümeye başladı, hedefi Taksim'di. Bu yürüyüş, TEM üzerinde çevre semtlerden de izlenebilen görkemli sahneleri yarattı.

İlk katliamın gerçekleştiği yer ise, 1 Mayıs Mahallesi oldu. 1 Mayıs Mahallesi'nden E5'e yürüyen halkın arasına dalan bir araç 2 Haziran günü 19 yaşındaki Mehmet Ayvalıtış'ı öldürdü, bir kişiyi de yaraladı. Sarıyer'den Yeşilpınar'a, Okmeydanı'ndan Tozkoparan'a tüm halkın her gece 21.00'da sokağa dökülmesini engelleyemediler.

Ve iller... İlk vurulma haberinin geldiği diğer yer Ankara idi. Ostim'de işçi olan 27 yaşındaki Ethem Sarısülük, 1 Haziran günü başına isabet eden polis kurşunuyla hastaneye kaldırıldı. Ethem Sarısülük'ün beyin ölümü 12 Haziran günü gerçekleşti. Kitleler cenazesini almak için Adli Tıp önüne akın etti. Ankara'da eylemlerin iki odağı vardı. Kızılay Meydanı ve Kuğulu Park. Yaklaşık 12 senedir hiçbir şekilde eyleme izin verilmeyen Kızılay Meydanı günlerce doldu boşaldı. Panzerlere, tomalara, tazyikli su ve gaz bombalarına meydan okuyan Ankaralıları, her gün Kızılay'a, Güvenpark'a oradan meclise ve Başbakanlığa yürümeye başladı. ODTÜ'den Dikmen'e, Keçioren'den Tuzluca'yı'a pek çok semtten insanlar Kızılay'a gelmek için yollara döküldü. Sonraki günler yürüyüşün istikameti Kennedy Caddesi üzerinden Başbakanlık'a yöneldi. Ku-

Taksim Ayaklanması

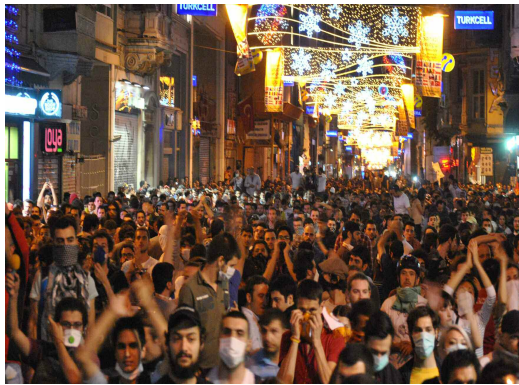
ğulu Park'ı bir Gezi Parkı'na çevirmek isteyen gençler de her gece Tunalı Hilmi Caddesi, Akay yokuşu üzerinde çatışmalarını sürdürdü; Kuğulu Park'ta kurdukları çadırlar hemen her gün saldırıya uğradı, dağıtıldı, tehditlerle kaldırıldı. İlerleyen günlerde meydan liselilerin oldu. 14-17 yaş arası gençler olanca coşkuları ile sokağa çıktıklarında faşizm onların karşısına da aynı silah gücünü çıkartmakta bir sakınca görmedi, ama gençler daha geniş kalabalıkları doldurdular saldırıldıkça. Gündüz Kızılay Meydanı'na çıkan ve polisle çatışan gençler akşamları da anne babalarıyla mahallelerinde eylemlere katıldılar.

Daha Reyhanlı'nın yaralarını sarmamış olan Antakya'da tepkisini ilk haykıran şehirlerden biri oldu. "Evet, kurtarmasak da bu yolda öleceğiz", "gene saat 6'da alanlardayım sadece devrim için" diyen gencecik bir evladını polis kurşunuyla kaybetti. Abdullah Cömert'in cenazesine sadece Antakya'da onbinler değil, ülke çapında herkes sahip çıktı. Gezi Parkı'na gelen anneler, "Abdullah Cömert Çocuğumuzdur" dediler, bağırarak bastılar 21 yaşındaki gencecik işçiyi. Antakya halkı, her gün saldırılara, çatışmalara karşı göğsünü gaz bombalarına siper ettiler ve sokağa çıkmaktan vazgeçemediler.

Adanalılar ise, "biber yiyerek büyüyen" bir halk olduklarını ve biber gazının onları yıldıramayacağını söyleyerek döküldü sokaklara. 1 Haziran'dan beri her gün AKP önüne yürümeye kalktılar ve şehir savaş alanına döndü. Günlerce süren bu çatışmalarda ve eylemlerde ilk gün eylemi "kışkırtıkları" gerekçesi ile baskınlar yapıldı, 13 kişi gözaltına alındı. Bir şey değişmedi, herkes akşam saatleri olunca sokakta aldı soluğu.

İzmir de ilk refleks gösteren illerden biri oldu. Ve ilk "twitter gözaltıları" İzmir'den geldi. Pek çok kişi "eylemi twitter üzerinden kışkırttığı" gerekçesi ile gözaltına alındı. Ve devlet, polis gücünün hiç bir şekilde başarıya ulaşmadığını görünce eli sopalı tosuncuklarını ilk İzmir'de saldı sokağa. Ardından Antakya, Ankara ve diğer illerde... Ancak sokağa dökülen onbinlere, yüzbinlere karşılık 30-50 kişilik bu gruplar, sivrisinek ısırtığından öte geçemedi.

Çok değil, 3 yıl kadar önce Ankara'da Tekel eylemi nasıl bir çekim merkezi ise, Gezi Parkı'nda bir çekim merkezi, birliğin, dayanışmanın ve kavganın örüldüğü yer, eylemlere ilham olan yer haline dönüştü birkaç günde. Akşam işten çıkanlar soluğu "Gezi"de aldılar. Gece "Gezi"de sabahlayan insanlar, sabah çadırlarına "işe gittim geleceğim" notları asmaya başladılar. Öğrenciler gece "Gezi"ye, sabah okula gider oldular. Her tür sanatçının sanatı üretim yeri ve ilham kaynağı haline geldi.

Konserler, tiyatrolar, fotoğraf sergileri, resim sergileri... Dünyada da çekim merkezi'ne dönüşen Taksim, yabancı muhabir ve gazeteci ile doldu. Ulusal kanalların hepsinin görmezden geldiği Gezi'de çok sayıda yabancı kanal canlı yayın yaptı ilk günden itibaren.

Buna daha fazla dayanamazdı sermaye. Bir an önce dağıtmak gerekliydi. İnsanlara cesaret veriyor, devrim için umutlandırıyordu. Dahası Gezi'de doğan Komün ve dayanışma, birlikte yaşayabilmenin mümkün olduğunu, insanın doğasının bencil değil paylaşımcı olduğunu anlatıyordu: yüreklerde ve bilinçlerde komünizm olgusu yerleşiyordu.

Taksim Dayanışması adına oluşturulan acil talepler ise şöyleydi.

-Gezi Parkı, Park olarak kalacaktır. Ne Taksim'de Topçu Kışlası'na ne de tüm doğa ve yaşam alanlarımızın talanına izin vermeyeceğiz.

-Gezi Parkı'ndaki direnişten başlayarak halkın demokratik hak kullanımını engelleyen, şiddetle bastırma emrini veren, bu emri uygulatan, yüzlerce insanın yaralanmasına neden olan sorumlular, başta İstanbul ve Ankara Valileri ve Emniyet Genel Müdürleri olmak üzere derhal istifa etmelidir. Gaz bombası

kullanılması yasaklanmalıdır.

-Ülkenin dört bir yanında direnişe katıldığı için gözaltına alınan arkadaşlarımız derhal serbest bırakılmalı, haklarında hiçbir soruşturma açılmamalıdır.

-Taksim başta olmak üzere Türkiye'deki tüm meydanlarında, kamusal alanlarda toplantı, eylem yasaklarına son verilmelidir.

Halkların her gün sokakta "Tayyip İstifa, Hükümet İstifa" diye haykırdığını hesaba katarsak, kitlenin taleplerini karşılamayan bu talepler, tüm bu ayaklanmayı bir "park"a sığdırmak isteyenlerle kıyaslandığında ileri talepler olarak ortaya çıkıyordu.

Hükümet ise "iyi polis, kötü polis"i oynuyor. Başbakan esip gürlere tehditler yağdırırken, Cumhurbaşkanı ve Başbakan yardımcısı da anlayışlı bir şekilde "talepler alındığını", Park'ın Park olarak kalacağını, evlerine dönmelerini söylüyordu. Sahneye giren katliamlarıyla meşhur İstanbul Valisi ise gençlere ve Park'a övgüler yağdırdığı günün sabahı, Taksim'e gaz bombaları yağdırdı.

11 Haziran sabahı 07.00'de geldiler... Önce çevik kuvvet polisleri barikatlardan yaya olarak girdi, Meydan'ı bir anda gaz bombaları sardı, Park'a ise, "siz durun, size dokunmayacağız, sadece AKM ve Anıt'taki yasadışı pankart ve bayrakları sökeceğiz" anonsu yapıldı. Böylece eylem bir anda "Meydan" ve "Park" olarak ikiye ayrılmış oldu. Meydan'da devrimciler kaldı. Ve elbette değerlerine sahip çıkmak ve saldırgan polisi engellemek için harekete geçtiler. Bu esnada barikatları iş makineleriyle açan polis, Tomalarıyla daldı Meydana. Çok az sayıda genç devrimci, çevik kuvvet polislerine, tomalara karşı uzun süre çatıştı. Bu esnada sahnede provokatörler de yerini aldı. Günlerdir Taksim üzerine doğru dürüst tek bir haber yapmamış burjuva medya, bu çatışmaları canlı yayınladı. Halka ve Gezi Parkı'na verilmek istenen mesaj açıktı: "Aranızda provokatörler var siz de gördünüz, provokatörler ve teröristler sizin iyi niyetinizi suistimal ediyorlar, siz de böyle olmak istemiyorsanız onları dışlayın, eve dönün".

Bir grup dışarıya çıkıp polisle çatışma halinde olan eylemcilere katılmak istese de, bir diğer grup engel oldu: "bırakın zaten bize dokunmayacaklar, birkaç pankart ve marjinal için Park'ı dağıttırmayalım". Bu anlayış çok uzun süre etkisini sürdüremedi, önce bir grup parktan çıkarak polisle eylemciler arasına bir "insan zinciri" örmek istediler. Polisin bu insan zincirine de kısa süre içinde saldırıp dağıtması, Park'tan daha fazla insanın çıkmasına sebep oldu.

İlerleyen saatlerde saldırının boyutu büyüyüp çatışmalar şiddetlenirken, Gezi Parkı'na da önce "kazara" gaz bombaları

düşmeye başladı, sonra çevik kuvvet kendisi daldı Parkın içine. Zorla dışarı çıkarılan polis için Park merdivenlerinde insan barikatı örülse de, gaz bombalarının yeni hedefi Gezi Parkı idi. Olanca saflıklarıyla devletin Taksim Meydanı'na saldırıp kendilerini bırakacağına inanan insanlar yaralılarını toplarken "hani saldırmayacaktınız" diyordu.

Sabah 07.00'de başlayan saldırı, ertesi günün ilk ışıklarına kadar sürdü. Taksim Meydanı ve Gezi Parkı'nın yanı sıra İstiklal Caddesi, Tarlabası, Kazancı Yokuşu, Mete Caddesi her yer çatışma alanı idi. Yaklaşık 20 saat süren bu çatışmada yüzlerce kişi yaralandı. Gezi Parkı, kütüphanesinden mescidine, devrim marketine kadar tahrip edildi. Provokasyonlar bahane edilerek SDP basıldı ve 70 kişi gözaltına alındı, 4'ü tutuklandı. Halkın ördüğü tüm barikatlar dağıtılırken, yenileri kuruldu. Divan Otel'e sığınan yaralılar insan koridoru ile Gezi Parkı'ndaki revire kaldırıldı ancak revire de gaz bombaları yağmaya başladı. TMMOB ve pek çok yer revirlere dönüştürüldü. Saldırıları başladığında bunu Çağlayan Adliyesi'nde protesto eden avukatlara da çevik kuvvet polisleri saldırdı, onlarca avukatı gözaltına aldı. Avrupa'nın en büyük adalet sarayında yerlerde sürüklenen avukatlar zorla kelepçelenerek terörle mücadele şubesine götürüldü.

O sabah halk daha güçlü çıktı Taksim'e...

Artık silahıyla yapamadığını farklı yöntemlerle yapmaya çalışacaktı devlet. Önce annelere çağrı yapıldı, "çocuklarınıza sahip çıkın" diye, gelen cevapların biri "polis anneleri çocuklarına sahip çıksın" olurken, diğeri de Annelerin Gezi Parkı'na gelerek çocuklarının yanında olduklarını göstermesi oldu.

Bir taraftan sert çıkışlar diğer taraftan yumuşatıcı mesajlar gelmeye devam ediyordu. Hükümet "heyetler", "görüşmeler" gündeme getirmeye başladı. Önce Kurtlar Vadisinin Polatından, Avşar kızına kadar uzanan bir yelpazede Gezi'den ve Taksim'den bi-haber sanatçı ve aydınlarla görüşüldü, "yargıya uyacağız" dendi ve "referandum" sözü verildi. Halkın tüm şimşekleri bir anda bu görüşmenin üzerine düşünce geri adım atılarak Taksim Gezi Parkı'nı temsil edecek Taksim Dayanışması'ndan temsilciler apar topar bir gece yarısı Başbakanlığa görüşmeye çağrıldılar.

Halkın ilk günden beri dilinden düşmeyen sloganı ve talebi "Hükümet İstifa" iken, Taksim Dayanışma yukarıda sıraladığımız talepleri ileri sürüyordu. Kitlelerin bu kadar gerisinde talepler dillendirilmesi, devletin bu talepleri daha da geri çekmesinin önünü açıyordu. Nihayet bu son görüşmeyi de "Gezi" ve "Park"a sığdırmak isteyen başbakan, bunun sadece bir "Park" sorunu olmadığını a-

nımsatan DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu'nu azarlayarak toplantıyı terk etti ve parkın boşaltılması için 1 gün verdi.

14 Haziran günü Gezi'de Forum günü idi. 7 farklı noktada toplanan binlerce kişi, eylemin geleceğini tartıştı. Bu sırada Sağlık Bakanlığı'nın "soruşturma"sı gündeme düşen bir bomba oldu. Bakanlık, revirlerde çalışan sağlık emekçileri ve tıp öğrencilerini "izinsiz tıbbi müdahaleler" yapmakla suçladı ve "tedavi ettiklerinizin kaydını tuttunuz mu", "orada hangi doktorlar çalıştı" ve "tıbbi müdahale yaparken bakanlıktan izin aldınız mı" diyerek soruşturma açılması talimatı verdi. Gezi Parkı'nda basın açıklaması yapan İstanbul Tabipler Odası ise "biz Hipokrat yeminimizin gereğini yerine getirdik, hiç bir meslektaşımızın ismini vermeyeceğiz" diyerek meydan okudu.

Akşam saatlerine kadar süren 7 forumdan ağırlıklı olarak çıkan görüş, Eylemin sürdürülmesi idi. İnsanlar ödedikleri bedelin boşa gitmemesini istiyordu; hele Ethem Sarısülük'ün cenaze işlemleri sürerken... "4 kişi bu yüzden mi öldü, yüzlerce kişi ne için sakat kaldı, devam edeceğiz" diyordu insanlar. Neredeyse tüm gece toplantı yapan Taksim Dayanışması, 15 Haziran günü "Mücadeleye de Nöbete de

Devam Ediyoruz" açıklaması yaptılar.

"Devam" kararı çıkmasına rağmen, yeniden "forum" yapma kararı alındı ve insanlar yeniden bu "anlaşma-anlaşmama" konusunda tartışmaya başladılar. Ama hiç bir karar alınmamışken, tartışılan önerilerden biri olan "temsili tek çadır bırakma, bayrak-pankartları toplama", alınan bir kararmış ve herkes aynı fikirdeymiş gibi lanse edilmeye başlanmıştı. Meydan yeniden yüzbinlerce kişiyle dolmuştu; aileler, çocuklar, turistler herkes Taksim Meydanı'nda bir taraftan forumlara katılıyor, bir taraftan verilecek kararı heyecanla bekliyordu.

Saatler 20.45 olduğunda polis "dağılım" ve "Taksim'i boşaltın" anonsları yapmaya başladı. Annelerin polisle kitle arasına barikat olmak istemesi kar etmedi, 5 dakika içinde polis yüzbinlerce kişinin ortasına gaz bombalarını fırlatmış ve Tomalarını sürmeye başlamıştı; ilk hedeflerinden biri ise Gezi Parkı idi. "Her Yer Taksim Her Yer Direniş" sloganları her yerde yükselmişti.

Kısa sürede Taksim'in her yanından gaz bulutları yükselmişti, Harbiye, Tarlabası, Sıraselviler ve İstiklal Caddesine çekilen halka da gaz bombalarıyla saldırılmıştı. Gezi Parkı'nın içi de talan edilirken, sabah saatlerine kadar süren saldırılar ve çatışmada yüzlerce kişi yaralandı, bir o kadarı da gözaltına alındı.

Haber duyulur duyulmaz anında tepki verildi dört bir yanda. İstanbul'un hemen hemen tüm semtlerinden onbinlerce kişi yüzlerini Taksim'e çevirerek yürümeye başladı. Bursa, Eskişehir, Hopa, Fındıklı, Kocaeli, Antalya, Samsun, Adana, İzmir ve pek çok il binlerce sokağa döküldü.

Yaralılar Gezi Parkı ve Divan Otel'de tedavi edilmeye çalışılırken buralar da gaz bombası yağmuruna tutuldu. Bu defa saldıran tomalardan sıkılan su, anında insanı yakan, kızartan bir kimyasal ile doluydu. Halk her yönde "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Katil Polis", "Hükümet İstifa" sloganlarıyla barikatlar örerken, diğer taraftan ses bombaları yağdı.

15-16 Haziran Büyük Ayaklanması'nın yıldönümünde, İstanbul dört bir yanda yeniden ayaklandı. Polisin Unkapanı ve Galata köprülerini trafiğe kapatmasına karşılık Kadıköy, Caddebostan ve Sarıgazi olmak üzere üç koldan gelen gelen kitlenin bir kısmı jandarma barikatına takılırken, bir kısmı da 1 Haziran sabahı olduğu gibi Boğaz Köprüsünü yürüyerek geçerek Mecidiyeköy üzerinden Harbiye'ye ulaştı. TEM'i trafiğe kapatarak yürüyen Gazi Mahallesi'nin oluşturduğu manzara ise tarihe geçecek türdeydi. Ve elbette Nişantaşı'nda ilk kez görülen barikatlar...

Ve 12 Eylül'den bu yana ilk defa İstanbul

Taksim Ayaklanması

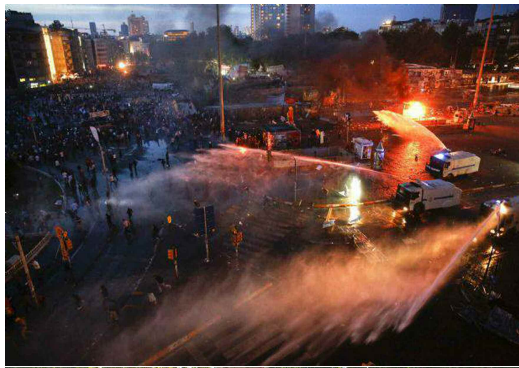
caddelerinde jandarma görüldü. Polisin yetiemediği yerlerde eksikliği dolduran asker, 31 Mayıs'taki "halkın evladı" değildi. O, her zaman olduğu gibi devletin "eli kanlı" ordusu idi.

Bu saatlerde sosyal medyadaki "sözünü zü tutun" çağrılarına yanıtız kalamayan DİSK ve KESK grev ilan etti. Almanya Yeşiller Partisi Eşbaşkanı Claudia Roth da saldırı sırasında Divan Oteldeydi ve Avrupa basınına "Olanların canlı tanığıyım. Savaşta gibiydi. kadın ve çocuk demeden gaz bombası atıldı" diyerek demeç verdi.

16 Haziran Pazar günü de devam etti çatışmalar. Hemen her yerde barikat kurmuş olan polis, tam bir terör estirmeye başlamıştı. İstiklal Caddesi, Sıraselviler ve Taksim'e kuş uçurtmuyor. Her maskesi olanı, kaskı olanı gözaltına alıyor köşe başlarında. Halk her şeye rağmen Taksim'e ulaşmak için pek çok yerde sokakta ve barikatlar ardında. Devletse "gücümüzü sınımayın" tehditleri savurmaya devam etti..

Sokağa eyleme çıkılması için yapılan çağrılar polisin de sokağa çıkmayın, yasak çağrıları ile karşılandı. Operasyonlar, ölümcül derecede yaralamalar... Ve yine dünya basınının gündemine bomba gibi düşen görüntüler yaşanıyor. Yaralılara gönüllü olarak bakan doktorlar kelepçelenerek gözaltına alınıyor. Gözaltına alınan yüzlerce kişinin ise nereye götürüldükleri bilinmiyor; hiçbir karakolda bulunamıyorlar.

Saatler 16.00'ya geliyor ve çağrı üzerine herkes dört bir koldan Taksim'e yürüdü. Yürüyüşler daha başladıkları yerlerde saldırıyla karşılandı ve caddeler yeniden savaş alanına döndü. Onbinler her yerde "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" ve Faşizme Karşı Omuza Omuza" diye haykırdı; gökten gaz bombaları yağdı. Bu defa gözaltıların hedefinde basın var.

Saatler 19.00'u gösterirken, yüzbinlerin üzerine gaz, ses bombaları ve plastik mermi-

ler yağdıran devlet, Gezi Parkı'na yeni ağaçlar ve çiçekler dikti. Ardından da "Gezi Parkını işgalden kurtardık, halkın kullanımına açtık, şu anda giriş yasak" açıklaması yaptı.

Merkezi Taksim olmak üzere pek çok yerde barikatlar kurulup çatışmalar devam ederken, hava karardığında Kasımpaşa tarafından gelen eli sopalı faşistler, Beyoğlu'nda terör estirmeye başladı. Bu, yıldırım bir kenara, öfkeyi daha da artırdı.

DİSK, KESK, TTB, TMMOB ve TDHB 17 Haziran Pazartesi günü iş bırakacağını ve sokakta olacağını duyurmuştu. Saat 16.00'da Şişli ve Şişhane olmak üzere iki kolda toplanan işçi ve emekçiler, kendilerine destek olmak için gelen binlerce kişi ile Taksim yönüne ilerlemek istedi. Her yön yine polis ablukasında idi, metro seferleri durdurulmuştu. Bir süre polis barikadı önünde bekleyen emekçiler, açıklamalarını Tünel ve Halaskargazi Caddesi'nde yaparak eylemin bittiğini duyurdular.

Ard arda yaşadıkları saldırılardan sonra umutlarını konfederasyonların iş bırakma ve hayatı durdurma kararına bağlamış olanların umutları suya düştü. Öfkelenen onbinler, sendikacıların ayrılmalarına rağmen Taksim'e doğru ilerlemeye başladı; polisle çatıştı.

Ard arda yaşanan saldırılar, 18 Haziran sabahı operasyonlara dönüştü. Bu defa operasyonun hedefi çeşitli illerde ESP'liler olurken, Özgür Radyo, Atılım, Etha gibi pek çok basın kuruluşu basıldı, insanlar gözaltına alındı. Ankara'da da Mücadele Birliği Okuru Yusufcan Yıldırım ve Kaldıraç dergisi okurları evleri basılarak gözaltına alındı. Dergimiz yayına hazırlanırken, gözaltındakilerin bir kısmı savcılığa çıkarılıyor, kimi tutuklanıp kimileri serbest bırakılıyordu.

Evet, bu ayaklanma şimdilik hızını kesmiş olabilir ama, her zaman atılan sloganda olduğu gibi: "Bu daha başlangıç..."

"DURAN" AMA DURMAYAN BİR EYLEM

15-16 Haziran'daki büyük çatışmaların ardından ayaklanma, farklı bir boyuta evrildi. Devletin her tür şiddet aracı kullanarak saldırdığı eylemlerin ardından gelişen bu yeni eylem şekli, devleti de şaşkına uğrattı. 17 Haziran akşamı Taksim Meydanı'nda başlayan "Duran Adam" eylemi, çok büyük bir hızla şehrin ve ülkenin dört bir yanına yayıldı.

Bu elbette pasif bir eylem biçimi. Ancak, eylemlerin hızının az da olsa düştüğü bu süreçte, bu ayaklanmayı yaratan koşullar hala varlığını sürdürüyor. Halklar hala öfke dolular. Bu nedenle insanlar, her türden, her çeşit eylemi deniyorlar. Bir yerde başlayan eylem hızla yayılıyor, sempati topluyor ve arayış içinde olan daha fazla insanı bu eyleme çekiyor.

Dün de gün boyu pek çok yerde insanlar, "durdu"lar. İnsanların "durmalarını durduramayan" polis, duran pek çok insanı gözaltına almaya çalıştı ama eylem daha da yayıldı.

Adaletin yerlerde süründüğü Çağlayan Adliyesi'nde, Ethem Sarısülük'ün vurulduğu yerde, artık Denizlerin pankartının süslenmediği AKM önünde, Taksim Anıtı önünde, son trenini kaldıran Haydarpaşa Garı'nda, AVM'lerde, burjuva medya önünde, mahallelerde ve Mecliste... daha sayamadığımız pek çok yerde... Adamlar, kadınlar, çocuklar, tekerlekli iskemlesinden inen engelliler... Kimi yerde, "duran adamın" yanına katledilenleri temsilen ayakkabılar kondu, kimi yerde insanlar tek gözlerini bantlayıp eylemde kaybedilen gözleri protesto etti.

Evet, ayaklanma bitmedi ve yenilmedi; sadece akışına uygun olarak hızını kesti bir süreliğine. Ama biliyoruz ki, ayaklanmayı yaratan koşullar ortada olduğu gibi duruyor ve ilk fırsatta ayaklanma daha güçlü biçimde ortaya çıkacak. Bu yüzden ne hayal kırıklığı yaşamalı, ne de karamsarlığa düşmeliyiz. Ayaklanmanın hız kesmesiyle karşı-devrimin hemen saldırıya geçmesi beklememiz gereken bir şeydi. Ama ayaklanmayı yaratan koşullar şimdi fazlasıyla var ve ayaklanmayı baskıyla, terörle bastırmak bu koşulları ortadan kaldırmaz, aksine daha da olgunlaştırır. Ayaklanma daha güçlü taleplerle sürecek; dolaylı sebeplerle değil, doğrudan en radikal eylemlerle sürecek.

AYAKLANMANIN İLK ADIMINDAN DERSLER

Bozkır tutuştu. Tutuşturansa Taksim Gezi Parkındaki ağaç kesimine karşı çıkanlara yönelen polis saldırısı, polis şiddeti oldu. Cep telefonları, bilgisayarlar devreye girdi, network ağlarında dolaşan yardım çağrıları hızla karşılık buldu: Bütün İstanbul ayaklandı. 28 Mayıs gecesi yapılan ilk saldırıyı 29 Mayıs gece saldırısı izleyince kitle ayaklandı. 36 saat süren sert çatışmalar sonunda polis geri çekildi, ayaklananlar Taksim'i ele geçirdi. Daha Taksim'i ele geçirmek için çatışmalar sürerken Ankara, İzmir, Antalya gibi büyük kentlerde halk sokaklara dökülmüş "Her Yer Taksim, Her Yer Direniş" şiarıyla eylemi desteklemeye başlamışlardı. Taksim Meydanı ve çevresinin ayaklanmacılar tarafından ele geçirilmesinden sonra gece gündüz polis denetiminden uzak, halkın elinde kalması, geniş kitlelerin Taksim'e yönelmesini getirdi. Eylemin uzaması ayaklanmayı bütün kentlere yaydı.

Pek çok kentte günlerce süren sert çatışmalar, sokak savaşları ve kent meydanlarının kitleler tarafından ele geçirilip işgal edilmesi boyutuna sıçradı. Sadece Taksim değil, neredeyse bütün kentler Tahrir oldu.

Bir anda bütün kentleri eyleme çeken, halkla devlet güçlerini, özellikle polisi karşı karşıya getiren bütün bu olaylar "duru gökte çakan bir şimşek" değildi. Ayaklanmayı nesnel koşullar hazırladı. Sınıflar mücadelesinin 45 yıldan beri iç savaş boyutlarında sürmesi, halkların ve emekçilerin baskı altında tutulması, yeni evrede emperyalist tam ilhak politikalarının uygulanmasıyla daha da yoğunlaşan işsizlik, yokluk, yoksunluk; ezilen ulus ve ulusal toplulukların ilhaki, asimilasyonu; devlet terörü, polis baskısı... bütün bunlar bozkırı kurutmuş, alevlenmeye hazırlanmıştı. Bu kadar toplumsal patlayıcının biriktiği yerde bir kıvılcım patlamaya yeter. İşte bu kıvılcım Gezi parkındaki ağaçların kesilmesiyle çıktı.

Bütün kentleri kapsayan bu ayaklanma, devrimin en kadar güçlü olduğunu gösterdiği kadar, zayıf yanlarını da ortaya çıkardı. En baştan belirtelim, bu ayaklanma kendiliğinden bir ayaklanmadır. Bu, onun en zayıf yanındır. Ayaklanmalara bütün kentlerde ve kasabalarda yaşayan geniş emekçi yığınlar katıldı. Hareketin gelişim sürecinde öne çı-

kan kesim üniversite mezunu, aydın, işsiz kesim olsa da bütün emekçi sınıflar bu ayaklanmada yer aldı. Bu, onu bir halk ayaklanması yapıyor. Ayaklanmalara 77 kentte milyonlarca kitle katılmış, doğrudan katılmayan kesimler de ya pasif eylemlerle ya da gönül yakınlığıyla ayaklanmaya güç vermiş, desteklemişlerdir. Nüfusun bir bölümü de, özellikle Karadeniz gibi şovenizm zehirinin derin etkisi altındaki kentler dahi hükümetin, faşist devletin yanında yer almayarak "hayırhah" bir yansızlık sergilemişlerdir.

Milyonlarca kitlenin Türkiye ve Kürdistan'ın bütün kentlerini kapsayan ayaklanması, halkların ve emekçi sınıfların devrimi ne kadar istediklerinin en açık kanıtıdır. Yine de ayaklanma halkların devrimdeki ısrarını ve kararlılığını gösterdiği gibi, devrimde zafer istemini de gözler önüne serdi. Kitleler bütün kentlerde polisle, devlet güçleriyle çatışmaya girerken, çıplak bedenleriyle ölümün üstüne yürüdüler.

Faşist devlet ve polis, ayaklanmacıların üzerine ateş açmaya cesaret edemedi. Fakat kentlerde sokaklara çıkan kitleleri kimyasal gaza boğdu, kimyasal ilaç katılmış basınçlı suyla ıslattı, yerlere savurdu. Basınçlı suların, kimyasal gazların yetmediği yerde, ayaklanmacılar üstünlüğü elde etmeye başladığında plastik mermi, ses bombası kullandı, o da yetmeyince, gaz fişeklerini mermi olarak kullandı. Kesin rakam açıklanmasa, bilgi kirliliği yaratılarak gizlense de en az 5 ayaklanmacı katledildi, onlarcaasının gözleri kör edildi, kafatasları çatlatıldı, ağır biçimde yaralanıp komaya sokuldu.

Bu ayaklanma bir anlamda Türkiye'nin 1905'i oldu, bu topraklardaki her şeyi köklü biçimde değiştirdi. Bu ayaklanmanın sonucu ne olursa olsun, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, ayaklanma kendi sonuçları-

nı yaratacaktır. Hatta ilk sonuçlar şimdiden görülmeye başladı bile.

Birleşik Devrimin Türkiye ayağının 90'lı yıllarda güç kaybettiği, Kürdistan devrimininse atılım yaşadığını daha önceki yazılarımızda belirtmiştik. Bu ayaklanmayla Türkiye devrimi büyük bir sıçrama gerçekleştirdi. Attığı dev adımıyla 30 yıllık mesafeyi birkaç günde aldı, Kürdistan devrimiyle arasındaki mesafeyi kapattı. Bu, Kürt ulusal hareketinin 90'lı yılların başında atmaya başladığı "Halkların kardeşliği" şiarının yerine yeni bir söylem geliştirmesinin önünü açtı. UKH'nin çeşitli kalemleri son günlerde "Birleşik mücadele" kavramının kullanmaya başladığı gibi, bu kavram eylemlerdeki pankartlarda da yerini almaya başladı. Önümüzdeki dönemde bu şiarın daha da öne çıkacağını söylemek kehanet olmasa gerek.

Ayaklanmaya ilk anda mesafeli dursa da, UKH bu hareketin niteliğini kısa sürede kavradı, güç verdi. Ayaklanmacılar da bugüne kadar Kürt halkına yapılanlar ve Kürt özgürlük mücadelesi karşısındaki tutumlarını sorgulamaya başladılar. "Bize bunları yapanlar kim bilir Kürtlere neler yapmıştır" söylemi bunun en açık ifadesidir. Bu sıcaklık ve empati kısa sürede Kürt halkının gönülünü kazanacaktır.

Ayaklanmanın ilk birkaç gününden sonra tekelci burjuvazinin bir kesimi, ayaklanmayı kendi çıkarı için kullanmaya çalıştı. Tekelci sermayenin "büyük" partilerinden biri olan CHP, Kadıköy mitingini iptal edip Taksim'e gitti. Ama ayaklanmacı kitlelerin kendilerini istemediğini gördü. Aynı şekilde, "ulusal sol" denen cuntacı kesimler yer yer harekete katılıp kendi çıkarları için kullanmaya çalışıyor. Ama bu da tutmuyor, hem ayaklanmacı kitleler hem de devrimci güçler bu kesime de yüz vermiyor.

Bu ayaklanma pek çok siyasi çevre ve parti açısından sürpriz olsa da, Leninistler açısından beklenen bir olaydı.

"Gösteriler, sokak savaşları, isyanlar... Kendiliğinden hareketin eyleme çektiği milyonlar... Devrimin gelişimi, iç savaş ve bütün bir sürecin gelip dayandığı eşik: Genel Ayaklanma."

(...) "Burada Geçici Devrim Hükümetine yaklaşım, öncünün devrime yaklaşımını,

Taksim Ayaklanması

devrimin pratik olarak ele alınışını gösterecektir.”

Aynı yazıda Leninistlerin görevlerine dair belirlemeler de yapılmış. “Kitlelerin ileri yürüyüşünde onları teşvik etmek, cesaretlendirmek, ön açıcı olmak ve onlara yardım etmektir. Emekçi yığınları ‘Bütün İktidar Emeginin Olacak’ şiarıyla iktidarın fethine yönelmektedir.” (YEMB, sayı 235,17-31 Mayıs 2013, sy.2-3)

Buraya aktardığımız pasajlardan da anlaşılacağı gibi, daha yazılan yazının mürekkebi kurumadan kitleler ayaklandı. Bu, Leninistlerin teorik politik üstünlüğünün ve komünist öngörünün en açık kanıtıdır.

Bu ayaklanma aynı zamanda küçük burjuva sol hareketin çapsizliğini, ufuksuz-

luğunu da ortaya koydu. Küçük burjuvazinin devrim korkusunu, devrim kaçınılığını da gösterdi. Öyle ki, ortaya koyduğu hedef, genel olarak eyleme katılan herkesin attığı “Hükümet İstifa” sloganının bile gerisinde kaldı. Vali ve emniyet müdürünün istifasını istemekle yetindiler. En ileri talepleri “gaz bombasının yasaklanması” oldu. Bu ayaklanma küçük burjuva sol hareketin politik iflası oldu. Oysa ayaklanmaya katılan kitleler yer yer “Halk İktidarı” sloganını attığı gibi, pankart ve dövizlerine de yazdı.

Ayaklanmanın bir diğer zaafı ise işçi sınıfının harekete damgasının yeterince vuramamış olmasıdır. Her ne kadar ayaklanmacılar arasında işçiler yer alsada büyük sanayi proletaryası ayaklanmaya ka-

tilmadı, yeterince destek vermedi. Bunun baş sorumlusu sendikalizm ve sendikalarda egemen olan burjuva sendikal anlayış olsa da, proletaryanın ana gövdesinin ayaklanmaya uzak durması, bu ayaklanmanın ileri gidemeyeceğinin bir göstergesidir. Oysa proletaryanın görevi, kapitalizmi yıkmak sosyalizmi kurmaktır.

Her ne kadar bu ayaklanmanın ileri gidemeyeceğine dair işaretler olsa da, Marx’ın Komün’e dair tutumunu hatırlamak gerekir. Leninistler, bu ayaklanmayı gidebileceği son noktaya kadar götürebilmek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardır.

NOT: Bu yazı 8 Haziran’da, ayaklanmanın 12. gününde yazılmıştır.

GEZİ PARKI’NDA MEMLEKETİMDEN İNSAN MANZARALARI

Ayışığı Sanat Merkezi Şiir Grubu Nazım Hikmet’in 50. ölüm yıldönümü nedeniyle Haydarpaşa Garı’nda 8 Haziran’da sergilenmek üzere Memleketimden İnsan Manzaraları adlı eserinden uyarladıkları bir oyun hazırlamışlardı.

Nazım Hikmet’in Memleketimden İnsan Manzaraları adlı eserindeki hikayelerden bölümlerin yer aldığı oyunun senaryosunu Songül Yücel hazırladı, şair Selah Özakın ise provaları yönetti. Ayışığı Sanat Merkezi ve Divriği Kültür Merkezi’nde provalarını sürdürdü.

Taksim Gezi Parkı’ndaki ağaçların sökülmesiyle başlayan Taksim eylemlerinin ayaklanma düzeyine ulaşması nedeniyle 8 Haziran’da Haydarpaşa’da sahnelenecek oyunu iptal etti.

Taksim’de sürmekte olan eylemler nedeniyle oyununu Taksim Gezi Parkı sahneline taşıyan Ayışığı Şiir Grubu 8 Haziran günü programın çok yoğun olmasından dolayı ancak oyundan bazı bölümlerini saat 18.00’de Gezipark’ta “Çapulcular” a sundu.

Memleketimden İnsan Manzaraları üzerinde Ayışığı Şiir Grubu’nun çalışma yaptığını öğrenen ressam Gülbahar Bozkurt, çalıştığı yağlıboya Nazım Hikmet tablosunu oyunculara armağan etti.

Yaklaşık bir saatlik oyundan 15 dakikalık bir bölümün sunulduğu oyun ‘Çapulcular’dan yoğun alkış aldı. Ayışığı Şiir Grubu “Memleketimden İnsan Manzaraları” adlı oyununu daha sonraki bir tarihte tekrar sahneleyecek. □

S AYAKLANMAMIZ

TAKSİM'DE DÜŞENE DÖVÜŞENE BİN SELAM

MEHMET AYVALITAŞ

ABDULLAH CÖMERT

ETHEM SARISÜLÜK

"3 günde sadece 5 saat uyudum, sayısız biber gazı yedim, 3 defa ölüm tehlikesi atlattım. Ve insanlar ne diyor biliyor musunuz? 'Boş ver ülkeyi sen mi kurtaracaksın' Evet kurtaramasak da bu yolda öleceğiz.

0 kadar yorgunum ki, 3 günde 7 tane enerji içeceği 9 tane ağır kesici ile ayaktaım. Sesim kısık vaziyette ama gene saat 6'da alanlardayım sadece devrim için"

Abdullah Cömert